

II.ci Kısım

**VEHHÂBİLİĞİN BAŞLANGICI
VE YAYILMASI**

***Güçendirmezsen kimseyi, kimse güçendirmez seni,
Kötülemezsene kimseyi, kimse kötülemez seni.
Herkeseyi iyilik edersen, herkes iyi bilir seni,
Allaha kulluk edersen, herkes çok sever seni.***

36 - Osmânlılar, Arab yarımadasının çoğuna sâhib olunca, her memleketde seçilen bir me'mûr ile, o memleket idâre edilirdi. Sonraları, Hicâzdan başka yerler kapışanın eline geçdi. Şeyhlikle idâre edildi.

Binyüzelli 1150 [m. 1737] senesinde Abdülvehhâb oğlu Muhammed, ingiliz câsûsu Hempherin Londrada hâzırladığı (**Vehhâbîlik**) inançlarını, az zemân sonra, siyâsî hâle çevirdi. İngilizlerin siyâsî ve askerî yardımları ile, Arabistâna yayıldı. Dahâ sonra, İstanbuldaki halîfe ikinci Mahmûd hân tarafından Mısır vâlîsi Muhammed Alî pâşaya emr verilerek, Mısrđan gönderilen asker, 1233 [m. 1818] de bunların elinden Arabistânı kurtardı.

Vehhâbîlere inanan Der'ıyye hâkimi Abdül'azîz bin Muhammed bin Sü'ûd ilk olarak hicretin binikiyüzbeş 1205 [m. 1791] senesinde, Mekke emîri şerîf Gâlib efendi ile harb etdi. Dahâ önce, vehhâbîliği gizlice yaymışlardı. Sayısız müslimânları öldürüp, kadınlarını, çocuklarını ve mallarını almışlar ve işkence etmişlerdi.

Abdülvehhâb oğlu Muhammed, Benî Temîm kabîlesindedir. Hicretin 1111 [m. 1699] senesinde Necd çölündeki (**Hureymile**) kasabasında (**Uyeyne**) köyünde doğmuş, binikiyüzaltıda (1206) [m. 1792] ölmüşdü. Önceleri ticâret için Basra, Bağdâd, İrân, Şâm ve Hind taraflarına gitmiş, çok zekî ve bozguncu sözleri ile (**Şeyh-i Necdî**) adını almışdı. Dolaşdığı yerlerde çok şeyler görmüş, şef olmak düşüncesine kapılmışdı. 1125 [m. 1713] senesinde, Basrada tesâdüf etdiği, ingiliz câsûsu Hempher, bu tecribesiz gencin inkılâb yapmak, böylece insanların başına geçmek arzûsunda olduğunu

anlıyarak, bununla uzun zemân arkadaşlık yaptı. İngiliz Müstemlekeler Nezâretinden aldığı hîle ve yalanları buna telkîn etdi. Muhammedin bu telkînlerden zevk aldığını görünce, yeni bir din kurmasını teklîf etdi. Bu yeni dînin esâslarını ona bildirdi. Câsûs da, Abdülvehhâb oğlu Muhammed de aradıklarına kavuşmuş oldular. Yeni bir din kurmak için, önce Medîne'de, sonra Şâm'da, Hanbelî mezhebi âlimlerinden okudu. Necde dönünce köylüler için küçük din kitâbları yazdı. Bu kitâblara, İngiliz câsûsundan öğrendiklerini ve Mu'tezile ve başka bid'at fırkalarından aldığı bozuk düşünceleri de karıştırdı. Köylülerin çoğu buna tâbi' oldular. İslâmiyeti içerden yıkmak için, İngilterede kurulmuş olan (Müstemlekeler nâzırlığı), bu hâli, Necd şeyhi olan **(Muhammed bin Sü'ûd)**a bildirdi. Çok para vererek ve siyâsî, askerî yardımlar va'd ederek, Abdülvehhâb oğlu Muhammed ile işbirliği yapmasını te'mîn etdi. Arabistânda hasebe ve nesebe çok ehemmiyet verirlerdi. Kendisi ise, câhil olduğundan, Abdülvehhâb oğlu Muhammed **(Vehhâbîlik)** adını verdiği tarîkatini yaymak için, Muhammed bin Sü'ûdü maşa olarak kullandı. Kendisine **(Kâdî)**, Muhammed bin Sü'ûda **(Hâkim)** ismini takdı. Kendilerinden sonra da, çocuklarının bu makâma geçmelerini te'mîn eden bir anayasa yaptırdı.

(Mir'ât-ül Haremeyn) kitâbının yazılmış olduğu binüçyüzaltı 1306 [m. 1888] senesinde Necd emîri olan **(Abdullah bin Faysal)**, Muhammed bin Sü'ûd soyundan olduğu gibi, kâdîları ya'nî diyânet işleri reîsleri de, Abdülvehhâb oğlu Muhammedin neslindedir.

Abdülvehhâb oğlu Muhammed, önceleri Medîne'de okurken, Medînenin sâlih, temiz âlimlerinden olan babası Abdülvehhâb ve kardeşi Süleymân bin Abdülvehhâb ve kendisine ders okutan hocaları, bunun sözlerinden ve davranışlarından ve sık sık söylediği düşüncelerinden bunun ileride islâm dînini içeriden yıkacak bir sapık olacağını anlamışlardı. Kendisine nasîhat verirler ve müslimânlara, bundan sakınmalarını söylerlerdi. Fekat, korkdukları çabuk meydana geldi. Düşüncelerini **(Vehhâbîlik)** adı ile açıkca yaymağa başladı. Câhilleri, ahmakları aldatmak için İslâm âlimlerinin kitâblarına uymıyan yeniliklerle, dinde reformculukla ortaya çıktı. **(Ehl-i sünnet vel-cemâ'at)** mezhebinde olan doğru müslimânlara kâfir diyecek kadar taşkınlık yaptı. Peygamberimizi "sallallahü aleyhi ve sellem" ve başka Peygamberleri ve Evliyâyı vesîle ederek, Allahü teâlâdan birşey istemeğe ve bunların kabrlerini ziyâret etmeğe şirk dedi.

Abdülvehhâb oğlu Muhammedin, İngiliz câsûsundan öğrendiğine göre, bir kabir başında düâ ederken, meyyite karşı söyliyken, müşrik olurmuş. Allahdan başka bir kimse veyâ birşey için, yaptı

demek, meselâ, (Falanca ilâcdan fâide oldu) veyâ (Peygamber e-fendimizi veyâ bir Velîyi vâsıta yaparak istediğim oldu) diyen müs-limânlar müşrik olurmuş. Abdülvehhâb oğlunun, bu sözlerine ve-sîka olarak ortaya atdığı şeyler, hep yalan ve iftirâ ise de, câhil halk, doğruyu eğriden ayıramadıkları için sözleri, işsizlerin, çapul-cuların, bilhâssa Der'ıyye hâkimi Muhammed bin Sü'ûdün hoşuna gitdi. Câhiller ve vurguncular, taş yürekliler, Abdülvehhâb oğlu-nun sözlerine hemen yanaşdılar. Doğru yolda olan hâlis müslimân-lara kâfir dediler.

Abdülvehhâb oğlu, düşüncelerini kolayca yayabilmek için, Der'ıyye hâkimine başvurunca, o da topraklarını genişletmek ve kuvvetlerini arttırmak için ve Londradan aldığı emreri yaymak için, Abdülvehhâb oğlu ile seve seve işbirliği yaptı. Onun fikrlerini her tarafa yaymakda bütün gücü ile uğraşdı. İnanmayıp karşı duranlarla harb etdi. Müslimânların mallarını yağma etmek, canlarına kıymak halâl denilince, çöldeki vahşîler, soyguncular, Muhammed bin Sü'ûda asker olmak için yarış etdiler. Sü'ûd oğlu ile Abdülvehhâb oğlu elele vererek, vehhâbîliği kabûl etmiyenlerin kâfir ve müşrik ol-duklarına, kanlarını dökmek ve mallarını almak halâl olduğuna bin-yüzkırküş 1143 [m. 1730] senesinde karar verip, yedi sene sonra veh-hâbîliği i'lân etdiler. Buna göre, Abdülvehhâb oğlu, otuziki yaşında bozuk fikrleri yaymağa başlamış, kırk yaşında i'lân etmişdir.

Mekke-i mükerreme şâfi'î müftîsi Esseyyid Ahmed bin Zeynî Dahlân "rahmetullahi aleyh", **(El-Fütûhât-ül-islâmiyye)** kitâbının ikinci cüz' 228. ci sahîfesinden başlayarak, **(Fitnet-ül-vehhâbiyye)** başlığı altında bunların bozuk inançlarını ve müslimânlara yaptık-ları işkenceleri anlatmaktadır. Bu kitâb 1387 [m. 1968] senesinde Kâhirede ve 1395 [m. 1975] de İstanbulda ofset yolu ile basdırıl-mışdır. Bunun 234. cü sahîfesinde diyor ki, (Mekkedeki ve Medî-nedeki Ehl-i sünnet âlimlerini aldatmak için, buralara kendi adam-larını gönderdiler. Bu adamlar, islâm âlimlerine cevâb veremedi-ler. Câhil ve sapık oldukları anlaşıldı. Kâfir olduklarını isbât eden bir karâr yazılıp her tarafa gönderildi. Mekke emîri olan şerîf Mes'ûd bin Sa'îd, bunların habs edilmelerini emr eyledi. Birkaçı kaçarak Der'ıyyeye gitdi. Olanları anlattılar.) Zeynî Dahlân 1304 [m. 1886] de Medînede vefât etdi.

Hicâzda bulunan dört mezheb âlimleri ve bunların arasında Abdülvehhâb oğlunun kardeşi Süleymân efendi ve kendisine ders okutmuş olan hocaları, Abdülvehhâb oğlunun kitâblarını inceliye-rek, İslâm dînini yıkıcı, bozguncu yazılarına cevâblar hâzırladılar, sapık yazılarını çürüten kuvvetli vesîkalarla kitâblar yazarak, müs-limânları uyandıрмаğa çalışdılar. Süleymân bin Abdülvehhâbın,

kardeşine karşı yazdığı kitâbın ismi, **(Savâ'ık-ul ilâhiyye firredd-i alev-vehhâbiyye)** olup, hicretin binüçyüzaltı [1306]. cı senesinde basılmış ve 1395 [m. 1975] senesinde İstanbulda ofset yolu ile ikinci baskısı yapılmıştır.

Bu kitâblar onları gafletten uyandıramadı. Müslimânlar karşı olan düşmanlıklarını artırdı ve Muhammed bin Sü'ûdün müslimânlar üzerine saldırmasına, akıtılan kanların çoğalmasına sebep oldu. Bu adam, **(Benî Hanîfe)** kabîlesinden olup, Müseyleme-tül Kezzâbın peygamberliğine inanmış olan ahmakların soyundan idi. Muhammed bin Sü'ûd, hicretin binyüzyetmişsekiz (1178) ve mîlâdın binyediyüztümüşbeş (1765) senesinde ölünce, oğlu Abdül'azîz yerine geçti. Abdül'azîz bin Muhammed bin Sü'ûd, hicretin binikiyüzyedyedi (1217) ve mîlâdın binsekizyüzüç (1803) senesinde, Der'ıyye câmi'inde, bir şî'î tarafından, karnına hançer sokularak öldürüldü. Bundan sonra, oğlu Sü'ûd bin Abdül'azîz vehhâbîlerin şefi oldu. Arabları aldatmak, sapık inançlarını yaymak için müslimânların kanını dökmekde, üçü de, birbiri ile yarışircasına çalışdılar.

Abdülvehhâb oğlunun bu düşüncelerini yayması, Allahı tev-hîdde hâlis olmak için ve müslimânları şirkden kurtarmak için imiş. Müslimânlar altıyüz seneden beri şirk üzere imişler. Müslimânların dînini tâzelemek için, dinde reform yapmak için, ortaya çıkmış. Bu düşüncelerine herkesi inandırmak için, Ahkâf sûresinin beşinci âyet-i kerîmesini, Yûnus sûresinin yüzaltıncı âyet-i kerîmesini ve Ra'd sûresinin ondördüncü âyet-i kerîmesini vesîka olarak ileri sürmüştür. Hâlbuki bunlara benzeyen, dahâ birçok âyet-i kerîmeler vardır. Bu âyet-i kerîmelerin hepsi, puta tapan kâfirleri, müşrikleri bildirmek için gönderildiğini, tefsîr âlimleri sözbirliği ile beyân buyurmuşlardır.

Abdülvehhâb oğlunun düşüncelerine göre, bir müslimân, Peygamberimizden “sallallahü aleyhi ve sellem” veyâ başka Peygamberlerden yâhud Velîlerden, Sâlihlerden birinin kabrinin yanında veyâ uzakda iken bundan **(istigâse)** etse, ya'nî sıkıntıdan, dertten kurtulması için yardım istese, yâhud o zâtın ismini söyliyerek şefâ'at etmesini dilese, yâhud kabrini ziyâret etmek için gitmek istese, o müslimân müşrik olurmuş. Allahü teâlâ, Zümer sûresinin üçüncü âyetinde, puta tapan kâfirleri bildirmektedir. Peygamberleri ve Evliyâyı vesîle ederek düâ eden müslimânlar müşrik diyebilmek için, bu âyet-i kerîmeyi ileri sürüyorlar. Müşrikler de putların yaratıcı olmadığına, herşeyi Allahü teâlânın yaratdığına inanıyorlardı diyorlar. Hattâ Ankebût sûresinin altmışbirinci ve Zuhuruf sûresinin seksenyedinci âyet-i kerîmesinde meâlen, **(Bunları**

kimin yarattığını, onlara sorarsan, elbette Allah yarattı derler) buyuruldu. Allahü teâlânın da böyle buyurduğunu söylüyorlar. Kâfirler böyle inandıkları için değil, Zümer sûresinin üçüncü âyetinde bildirilen, **(Allahdan başkalarını dost edinenler, onlar Allahü teâlâyâ şefâ'at ederek bizi yaklaşıdırırlar derler)** meâl-i şerîfini söyledikleri için kâfir ve müşrik oluyorlar, diyorlar. Peygamberlerin, Evliyânın kabirlerinden şefâ'at, yardım istiyen müslimânlar da, böyle söyliyerek müşrik oluyorlarmış.

Abdülvehhâb oğlunun, bu âyet-i kerîmeyi ileri sürerek, müslimânları kâfirlere, müşriklere benzetmesi, çok çürük, ahmakca ve gülünç bir şeydir. Çünkü, kâfirler, şefâ'at etmeleri için putlara tapıyorlar. Allahü teâlâyı bırakıp, dileklerini yalnız putlardan istiyorlar. Müslimânlar ise, Peygamberlere, Evliyâyâ tapınmıyorlar, herşeyi yalnız Allahdan bekliyoruz. Evliyânın vâsıta, vesîle olmasını istiyoruz, diyorlar. Kâfirler, putlarının diledikleri gibi şefâ'at edeceklerine, her dilediklerini Allaha yapdıracaklarına inanıyorlar. Müslimânlar ise, Allahü teâlânın, sevdiği kullarına şefâ'at için izn vereceğini, sevdiklerinin şefâ'atlerini ve düâlarını kabûl edeceğini, Kur'ân-ı kerîmde bildirdiği için, Kur'ân-ı kerîmde bildirilen bu müjdeye inandıkları için, Allahü teâlânın sevgilisi olarak tanıdıkları Evliyâdan şefâ'at ve yardım istemektedirler. Kâfirlerin putlara tapınması ile, müslimânların Evliyâdan yardım istemeleri birbirine benzetilemez. Bir müslimân ile bir kâfir, görünüşde hep insandır. İnsanlıkları birbirlerine benzemektedir. Fekat, müslimân, Allahü teâlânın dostudur. Sonsuz Cennetde kalacaktır. Kâfir olan ise, Allahü teâlânın düşmanıdır. Sonsuz Cehennemde kalacaktır. Görünüşde birbirlerine benzemeleri, hep aynı olacaklarına sened olamaz. Allahü teâlânın düşmanı olan putlara, heykellere yalvaran ile, Allahü teâlânın sevgili kullarına yalvaranlar, görünüşde benziyebilirler. Fekat, putlara yalvarmak, Cehenneme götürür. Evliyâyâ yalvarmak ise, Allahü teâlânın afv etmesine, merhamet etmesine sebep olur. **(Allahü teâlânın sevdiği kulları hâtırlarsa, Allahü teâlâ merhamet eder)** hadîs-i şerîfini, otuzuncu maddenin sonunda bildirmişdik. Peygamberlere “aleyhimüssalevâtı vetteslîmât”, Evliyâyâ “rahime-hümullahü teâlâ” yalvarınca, Allahü teâlânın merhamet edeceğini, afv buyuracağını bu hadîs-i şerîf de göstermektedir.

Müslimânlar, Peygamberlerin, Evliyânın ilah, ma'bûd, Allahü teâlâyâ şerîk, ortak olmadıklarına inanır. Bunların, Allahın âciz kulları olduklarına, ibâdete, tapınmağa, yalvarmağa hakları olmadığına inanır. Allahü teâlânın sevdiği, düâlarını kabûl eylediği kul-

ları olduğuna inanır. Mâide sûresi, otuzbeşinci âyetinde meâlen, **(Bana yaklaşmak için vesîle arayınız)** buyuruldu. Sâlih kullarımın düâlarını kabûl ederim, dileklerini veririm buyuruyor. Buhârîde ve Müslimde ve Künûz-üd-dekâıkde bulunan hadîs-i şerîfde, **(Elbet, Allahü teâlânın öyle kulları vardır ki, birşey için yemîn etse, Allahü teâlâ, o şeyi yaratır. Onu yalancı çıkarmaz)** buyuruldu. Müslimânlar, bu âyet-i kerîmelere ve hadîs-i şerîflere inandıkları için, Evliyâyı “rahmetullahi aleyhim ecma’în” vesîle yapmakda, onlardan düâ ve yardım beklemektedir.

Evet, kâfirlerin bir kısmı, putlarının, heykellerinin yaratıcı olmadıklarını, herşeyi Allahü teâlânın yarattığını söylüyorlar ise de, putların tapınmağa hakları vardır. Onlar dilediğini yaparlar ve Allaha da yapıdırırlar diyorlar. Putlarını Allaha şerîk, ortak yapıyorlar. Bir kimse, dünyâda başkasından yardım istese, bana elbette yardım yapar. Onun her istediği herhâlde olur dese, bu kimse kâfir olur. Fekat, benim işim onun istemesi ile kesinlikle olmaz. O bir sebebdir. Allahü teâlâ sebebe yapışanları sever. Sebeble yaratmak Onun âdetidir. Sebebe yapışmış olmak için, bundan yardım istiyorum, dileğimi Allahdan bekliyorum. Peygamberimiz de sebeblere yapışmıştır. Sebebe yapışmakla, o yüce Peygamberin sünnetine uymuş oluyorum diyerek birisinden yardım isteyen kimse sevâb kazanır. İşi olursa, Allahü teâlâyâ hamd eder. İşi olmazsa, Allahü teâlânın kazâsına, kaderine râzı olur. Kâfirlerin puta tapması, müslimânların Evliyâdan düâ, şefâ’at, yardım istemelerine benzemez. Akıllı olan, doğru düşünebilen, bu ikisini birbirine benzetmez. Birbirinden başka olduklarını iyi anlar. Zararı ve fâideyi yaratan, ancak Allahü teâlâdır. Ondan başkasının tapınmağa hakkı yoktur. Hiçbir Peygamber, hiçbir Velî ve hiçbir mahlûk, hiçbirşey yaratamaz. Allahdan başka yaratıcı yoktur. Yalnız Allahü teâlâ, Peygamberlerinin, Velîlerinin, sâlih kullarının, ya’nî sevdiği kullarının isimlerini söyleyenlere, onları vesîle edenlere merhamet eder. Dilediklerini verir. Böyle olduğunu, kendisi ve Peygamberi haber vermiştir. Bu haberlere uyarak müslimânlar da böyle inanmaktadır.

Müşrikler, kâfirler ise, putların birşey yaratmadığını bildikleri hâlde, putları ilâh ve ma’bûd biliyorlar. Putlara tapınıyorlar. Kimisi ülûhiyyetde müşrik oluyor. Kimisi de, ibâdetde müşrik oluyorlar. (Putlarımız bize şefâ’at edecektir. Allaha yaklaşıracaktır) dedikleri için, müşrik olmuyorlar. Putları ma’bûd bildikleri için, putlara tapındıkları için müşrik oluyorlar.

Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”, **(Bir zemân gele-**

cek, kâfirler için gelmiş olan âyet-i kerîmeleri, müslimânları kötülemek için vesîka olarak kullanacaklardır) buyurdu. Başka bir hadîs-i şerîfde, **(En çok korkduğum şey, âyet-i kerîmeleri Allahü teâlânın dilemediği yerlerde kullanacak kimselerin ortaya çıkmasıdır)** buyurdu. Bu hadîs-i şerîflerin ikisini de Abdüllaah bin Ömer “radiyallahü anhümâ” bildirdi. Bu iki hadîs-i şerîf, mezhebsizlerin, zındıkların türkiyeceklerini ve kâfirleri bildiren âyet-i kerîmelerin müslimânlar için geldiğini söyliyebileceklerini, Kur’ân-ı kerîme iftirâ edeceklerini bildirmektedir.

Mü’minler, Allahü teâlânın sevdiğine inandıkları kimselerin mezârlarını ziyârete gidiyorlar. Allahü teâlânın sevdiği kullarını vâsıta, vesîle ederek, Allaha yalvarıyorlar. Peygamberimiz ve Eshâb-ı kirâm da böyle yaparlardı. Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”, **(Yâ Rabbî! İstediklerini vermiş olduğun kullarının hakkı için, hurmeti için senden istiyorum)** düâsını okurdu. Bu düâyı Eshâbına öğretir ve okumalarını emr ederdi. Mü’minler de, böyle düâ etmektedir.

Hazret-i Alînin vâlidesi olan (Fâtıma binti Esed) “radiyallahü anhümâ” vefât edince, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” kabre koydu ve **(Yâ Rabbî! Bana annelik yapan Fâtıma binti Esedi afv eyle! Peygamberinin ve benden önce gelmiş olan Peygamberlerinin hakkı için, ona rahmetini bol eyle!)** diye düâ eyledi. Gözlerinin açılması için düâ istiyen birisine, iki rek’at nemâz kılmasını, sonra **(Yâ Rabbî! Kullarına merhamet ederek göndermiş olduğun Peygamberin Muhammed aleyhisselâmın hurmeti için, Onu vesîle ederek, senden istiyorum. Sana yalvarıyorum. Ey sevgili Peygamber, Muhammed “aleyhisselâm”! Seni vesîle ederek, düâmı kabûl edip, dileğimi ihsân etmesi için Rabbime yalvarıyorum. Yâ Rabbî! Düâmın kabûl olması için, o yüce Peygamberi bana şefâ’atçı eyle!)** düâsını okumasını emr buyurmuşdur.

Âdem “aleyhisselâm”, yasak edilen ağacdan yiyerek, **(Seylan)** ya’nî Serendib adasına indirilince, **(Yâ Rabbî! Oğlum Muhammed aleyhisselâm hurmetine beni afv et!)** düâsını yaptı. Allahü teâlâ da, **(Ey Âdem! Muhammed aleyhisselâmı vesîle ederek, yerdekiler ve gökdekiler için şefâ’at isteseydin, şefâ’atini kabûl ederdim)** buyurdu.

Hazret-i Ömer, hazret-i Abbâsı “radiyallahü anhümâ” berâber götürüp, onu vesîle ederek, yağmur düâsı yapmış, düâsı kabûl olmuşdur.

Gözlerinin açılmasını istiyen birisine, okuması emr olunan dü-

âda, **(Yâ Muhammed! Seni...)** demek, Evliyâyı vesîle ederken ismini söyleyerek yalvarmanın câiz olduğunu göstermektedir.

Eshâb-ı kirâmın ve Tâbi'înin “radiyallahü anhüm” hayâtını bildiren kitâblar, kabr ziyâretinin ve ismini söyleyerek şefâ'at istememinin ve meyyiti vesîle kılmanın meşrû' ve câiz olduğunu gösteren vesîkalarla doludur.

İbni Hacer-i Hiytemînin “rahime-hullahü teâlâ” **(Minhâc)** şerhi olan **(Tuhfe)** kitâbına hâşiyeleri ile meşhûr Muhammed bin Süleymân şâfi'î “rahmetullahi aleyh”,^[1] Abdülvehhâb oğlunun bozuk ve sapık bir yolda olduğunu, âyet-i kerîmelere ve hadîs-i şerîflere yanlış ma'nâlar verdiğini, vesîkalarla isbât etmiştir. Kitâbında şöyle demektedir: (Ey Muhammed bin Abdülvehhâb! Müslimânlar dil uzatma! Allah rızâsı için, sana nasîhat ediyorum. Allahdan başka yaratıcı olduğunu söyleyen varsa, ona doğruyu bildir! Vesîkalar göstererek onu doğru yola çevir! Müslimânlar kâfir denilemez! Sen de bir müslimânsın. Milyonlara kâfir dememek için, bir kişiye kâfir demek dahâ doğru olur. Sürüden ayrılan koyunun tehlikede olduğu muhakkaktır. Nisâ sûresinin yüzondördüncü âyetinde meâlen, **(Doğru yol gösterildikten sonra, Peygamber aleyhisselâma uymıyan ve îmânda ve amelde mü'minlerden ayrılan kimseyi, küfr ve irtidâdda bırakır ve Cehenneme atarız. O Cehennem çok kötü bir yerdir)** buyuruldu. Bu âyet-i kerîme, Ehl-i sünnet ve cemâ'atden ayrılmış olanların hâlini göstermektedir).

Kabr ziyâretinin câiz ve fâideli olduğunu bildiren hadîs-i şerîfler, pek çoktur. Eshâb-ı kirâm ve Tâbi'î'nin izâm “radiyallahü anhüm” Peygamberimizin “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” mubârek türbesini ziyâret ederlerdi. Bu ziyâretin nasıl yapılacağını ve fâidelerini bildirmek için kitâblar yazılmıştır.

Bir Velîyi “rahmetullahi aleyh” vesîle ederek düâ etmek, ismini söyleyerek ondan yardım istemek, hiç zararlı değildir. İsmi söylenen zâtın, te'sîr edeceğine, istenileni elbet yapacağına, gaybleri bileceğine inanmak küfr olur. Müslimânlar böyle inanmıyor ki, kötülenebilsin. Müslimân, Allahü teâlânın sevgili bir kulundan, yalnız vesîle olmasını, şefâ'at etmesini, düâ etmesini ister. İstenileni yaratan yalnız Allahü teâlâdır. Mâide sûresi, yirmiyedinci âyetinde meâlen, **(Müttekî kullarımın düâsını kabûl ederim)** buyuruldu. Bunun için, sevdiklerinden düâ istenir. Meyyitden, istekleri vermesi değil, Allahü teâlânın vermesine vâsita olması istenir.

[1] Muhammed Kürdî 1194 [m. 1780] de Medîne'de vefât etdi.

Vermesini istemek câiz değildir. Müslimânlar bunu istemez. Verilmesi için vâsita olmasını istemek câizdir. (**İstigâse**) ve (**İstişfâ**) ve (**Te vessül**) kelimeleri de, hep vâsita, vesîle olmağı istemek demektir.

Herşeyi yaratan, yapan yalnız Allahü teâlâdır. Birşeyi yaratmak için, başka bir mahlûkunu vâsita ve sebep yapması, Allahü teâlânın âdetidir. Allahü teâlânın birşeyi yaratmasını isteyen, o şeyin yaratılmasına vesîle olan sebebe yapışması lâzımdır. Peygamberler “aleyhimüssalâtü vesselâm”, hep sebeblere yapışmışlardır.

Allahü teâlâ sebebe yapışmağı övmektedir. Peygamberler “aleyhimüssalâtü vesselâm” sebeblere yapışmağı emr etmektedir. Dünyâdaki olaylar, hâdiseler de, sebebe yapışmanın lâzım olduğunu göstermektedir. Birşeye kavuşmak için, o şeyin sebebine yapışılır. O sebebi, o şeye sebep yapan ve insanın o sebebe yapışmasını sağlıyan, o sebebe yapıştıktan sonra, o şeyi yaratan, hep Allahü teâlâ olduğuna inanmak lâzımdır. Böyle inanan bir kimse, bu sebebe yapışmakla, o şeye kavuşum diyebilir. Bu sözü, o şeyi sebep yarattı demek değildir. Allahü teâlâ, o şeyi bu sebeple yarattı demektir. Meselâ (içdiğim ilâc ağrımı kesdi), (Seyyidet Nefîse hazretlerine adak yapınca, hastam iyi oldu), (Çorba beni doyurdu), (Su, harâretimi giderdi) sözleri, bu şeylerin hep vesîle ve vâsita olduklarını göstermektedir. Bunlar gibi konuşan müslimânların, yukarıda bildirdiğimiz gibi inandıklarını düşünmek lâzımdır. Böyle düşünene kâfir denemez. Vehhâbîler de, diri olandan, yanında bulunandan birşey istemek câizdir diyor. Birbirlerinden ve hükûmet me'mûrlarından çok şey istiyorlar. Vermeleri için yalvarıyorlar. Uzakda olandan ve ölüden istemek şirkdir. Diriden istemek şirk olmaz diyorlar. Ehl-i sünnet âlimleri ise, birisi şirk olmayınca, öteki de şirk olmaz diyor. Aralarında fark yokdur diyor. Her müslimân, îmânın, islâmın şartlarına, farzların farz olduklarına ve harâmın harâm olduklarına inanmaktadır. Her müslimânın, yaratıcı, yapıcı yalnız Allah olduğuna, Allahdan başkasının yaratmadığına inanmış oldukları da meydândadır. Nemâz kılmıyacağım diyen bir müslimânın, şimdi veyâ burada kılmıyacağım veyâ kılmış olduğum için kılmıyacağım demek istediği anlaşılır. Ben hiç nemâz kılmak istemiyorum demek istiyor diye, kimse buna dil uzatamaz. Çünkü, söz sâhibinin müslimân olması, ona küfr, şirk damgasını vuracak dilleri kesmektedir. Kabr ziyâret eden, meyitden yardım, şefâ'at isteyen, şu işim olsun diyen bir müslimâna, küfr, şirk damgasını basmağa kimsenin hakkı yokdur. Bu sözleri

söyliyenin veyâ kabr ziyâret edenin, yâ Resûlallah “sallallahü aleyhi ve sellem”, bana şefâ’at et diyenin müslimân oluşu, bu sözlerinin ve işlerinin câiz ve meşrû’ olan îmânla ve düşünce ile olduğunu göstermektedir.

Yukarıdaki bilgiler iyi anlaşılır ve iyi düşünülürse, Abdülvehhâb oğlunun inançları ve yazıları temelinden yıkılmış ve çürütülmüş olur. Bununla beraber, bozuk yolda olduğunu, müslimânlara iftirâ ettiğini ve islâmiyeti içden yıkmağa çalıştığını vesîkalarla isbât eden çok sayıda kitâb yazılmıştır. **(Zebîd)** müftîsi Seyyid Abdürrahmân “rahime-hullahü teâlâ” bunun bozuk yolda olduğunu göstermek için şu hadîs-i şerîf yetiştir demektedir: **(Arabistânın doğu tarafından kimseler çıkar. Kur’ân-ı kerîm okurlar. Fekat, Kur’ân-ı kerîm boğazlarından aşağı inmez. Ok yaydan çıktığı gibi dinden çıkarlar. Yüzlerini kazırlar)**. Yüzlerinin traşlı olması, bu hadîs-i şerîfde vehhâbîlerin haber verilmiş olduğu açıkca görülmektedir. Bu hadîs-i şerîfi okuduktan sonra, başka bir kitâb okumağa lüzûm kalmaz. Başu, yanakları traş etmeği, Abdülvehhâb oğlunun kitâbları emr etmektedir. Diđer sapık fırkaların hiçbirisinde böyle bir emr yoktur.

BİR KADININ ABDÜLVEHHÂB OĞLUNA VERDİĞİ CEVÂB:

Abdülvehhâb oğlu kadınlara da başlarını traş etmelerini emr etdi. Bir kadın, bu emre karşı, (Saç, kadının kıymetli süsüdür. Sakal da erkeklerin süsüdür. İnsanları, Allahü teâlânın verdiği süsden mahrûm bırakmak olur mu?) demiş. Abdülvehhâb oğlu buna cevâb verememiştir.

Abdülvehhâb oğlunun gösterdiği yolda bozuk ve çirkin, birçok inanışlar varsa da, başlıca inanışları üçdür:

1. Amel, îmânın parçasıdır. Nemâz kılmak farz olduğuna inandığı hâlde, tenbellikle bir nemâz kılmıyanın îmânı gidermiş. Bir sene zekâtını vermiyen hasîs bir kimse, kâfir olurmuş. Böyle olan müslimânları öldürmeli, mallarını, vehhâbîlere dağıtmalı imiş.

2. Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” ve Evliyânın “rahime-hümullahü teâlâ” rûhlarını vesîle etmek ve korkduklarından kurtulup, umduklarına kavuşmak için, düâ etmelerini onlardan istemek, şirk imiş. **(Delâil-i hayrât)** düâ kitâbını okumak yasak imiş.

3. Kabrler üzerine türbe yapmak, türbede hizmet ve ibâdet edenler için kandil yakmak ve mezârlara sadaka, kurban adamak şirk imiş. Bunların üçü de, Allahü teâlâdan başkasına tapınmak imiş.

Sü'ûd bin Abdül'azîz, Mekkeye ve Medîneye hücum ettiği zemân Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" türbesinden başka, Eshâb-ı kirâmın ve Ehl-i beytin "radıyallahü teâlâ anhüm ecma'în" ve Evliyânın ve Şehîdlerin "rıdvânullahi aleyhim ecma'în" türbelerinin hepsini yıkdılar. Kabrleri, belirsiz hâle getirdiler. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" efendimizin mubârek türbesini de yıkmağa başladılar ise de, eline kazma alanın aklına veyâ bedenine sakatlık geldiğinden bu cinâyeti işleyemediler. Medîneye girdikleri zemân, Sü'ûd, müslimânları bir araya toplayıp, (Vehhâbîlik gelmesi ile, dîniniz şimdi temâm oldu. Allah sizden râzı oldu. Babalarınız kâfir idi, müşrik idi. Onların dinlerine uymayınız! Onların kâfir olduklarını herkese anlatınız! Resûlullahın türbesi önünde durup, Ona yalvarmak yasaktır. Türbenin önünden geçerken, Esselâmü alâ Muhammed denir. Ondan şefâ'at istenmez) gibi, müslimânları kötülüyen şeyler söyledi.

37 - Vehhâbîliği yaymak için kıyasıya müslimân öldüren Abdül'azîz bin Muhammed, hicretin 1210 [m. 1795] senesinde, Mekkeye üç vehhâbî gönderdi. Mekke'de yapılan toplantıda, Ehl-i sünnet âlimleri, âyet-i kerîmelerle ve hadîs-i şerîflerle bunlara cevâb verince, üç vehhâbî birşey söyleyemedi. Hakkı kabûl etmekden başka çıkar yol bulamadılar. Ehl-i sünnetin haklı olduğunu, kendilerinin yanlış ve sapık bir yol tutmuş olduklarını uzun yazdılar. Üçü de imzâladı. Fekat, Abdül'azîz, siyâsî emeller peşinde, başkanlık lezzetini arttırmak da'vâsında olduğundan, din adamlarının bu nasîhatine kulak bile vermedi. Din perdesi arkasında, işkencelerini hergün dahâ arttırdı.

Üç vehhâbînin Mekke'deki müslimânlara inandırmak istedikleri yirmi madde idi. Fekat bunların hepsi, yukarıda bildirdiğimiz üç maddede toplanmakta idi. Abdülvehhâb oğlu, ibâdetler imânın parçasıdır sözünün, imâm-ı Ahmed bin Hanbelin "rahmetullahi aleyh" ictihâdı olduğunu ileri sürüyordu. Hâlbuki, imâm-ı Ahmedin bütün ictihâdları, kitâblara geçmişdi. Mekke âlimleri, bunları inceden inceye biliyorlardı. Abdülvehhâb oğlunun bu sözünün doğru olmadığını, bu üç vehhâbîye isbât etdiler.

Üç vehhâbî, ikinci inanışlarında haklı olduklarına çok güveniyorlardı. (Mekke'deki müslimânlar, Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" ve Abdüllah ibni Abbâsın ve **(Mu'allâ)** kabristânında

bulunan Mahcûbun mezârına giderek: Yâ Resûlallah! Yâ Mahcûb! Yâ ibni Abbâs! diyorlar. İmamımız Abdülvehhâb oğlunun ictihâdına göre, [Lâ ilâhe illallah Muhammedün resûlullah] deyip de, Allahdan gayrıya düâ edenler kâfir olur. Bunları öldürmek ve mallarını paylaşmak halâl olur) dediler. Ehl-i sünnet âlimleri, bunlara, (Allahü teâlânın sevdiği kullarının kabrlerine gidip, onlara tevesül etmek, düâ istemek, onlara tapınmak değildir. Onlara ibâdet etmek için değildir. Onları vesîle ederek, o sebeblere, vâsıtalara yapışarak, Allahü teâlâdan istemektir) dediler. Sebeblere yapışmanın câiz , hattâ lâzım olduğunu vesîkalarla isbât etdiler.

Mahcûbun ismi, seyyid Abdürrahmândır “rahmetullahi aleyh”. Zemânının en derin âlimi idi. Binikiyüzdört 1204 [m. 1790] senesinde vefât edip, Mu'allâ kabristânında defn edildi.

Evliyânın kabrlerine giderek, Allahü teâlâdan bir dilekde bulunurken, onları vesîle etmek, vesîle olmaları için onlara yalvarmak câiz olduğu, çeşidli yollardan isbât edilmektedir. Mâide sûresi otuzbeşinci âyet-i kerîmesinde meâlen, **(Ey mü'minler! Allahü teâlâdan korkun ve Ona yaklaşmak için vesîle arayın!)** buyuruldu. Bütün tefsîrler, vesîlenin Allahü teâlânın sevdiği, beğendiği şeylerden herbiri olduğunu bildiriyor. Nisâ sûresinin yetmişdokuzuncu âyetinde meâlen, **(Resûle itâ'at eden, Allaha itâ'at etmiş olur)** buyuruldu. Bunun içindir ki, İslâm âlimlerinin çoğuna göre, birinci âyet-i kerîmedeki vesîle, Resûlullah demektir. Böyle olunca, Peygamberleri ve onların vârisleri olan Velîleri, sâlih müslimânları vesîle etmek, onların yardımları ile Allahü teâlâyâ yaklaşmak câiz olmakdadır. Peygambere karşı söylemek, yalvarmak küfr ve şirk olsaydı, nemâz kılanların hepsinin kâfir olması lâzım gelirdi. Muhammed bin Süleymânın “rahmetullahi aleyh” yukarıda yazılı fetvâsına göre, vehhâbîlerin de kâfir olmaları lâzım olurdu. Çünkü her müslimân, nemâzda otururken, (Esselâmü aleyke eyyühen-Nebiyü ve rahmetullah) diyerek Resûlullah'a selâm vermekde ve o yüce Peygambere düâ etmektedir.

Kabrleri ziyâret etmekde ve Evliyâyı vesîle ederek düâ etmekde fâideler vardır. Çünkü, İbni Asâkirin bildirdiği ve **(Künûz-üddekâik)**de yazılı hadîs-i şerîfde, **(Mü'min, mü'min kardeşinin aynasıdır)** buyuruldu. Dâre Kutnînin bildirdiği hadîs-i şerîfde, **(Mü'min, mü'minin aynasıdır)** buyuruldu. Bu hadîs-i şerîflerden anlaşılıyor ki, rûhlar, birbirlerinin aynaları gibidir. Birbirlerinde görünürler. Kabr başında, o Velîyi düşünüp, vesîle eden kimsenin rûhuna, Velînin rûhundan feyz gelir. Hangisinin rûhu za'îf ise, kuvvetlenir. Birleşik iki kapdaki sıvı gibidir. Yüksek olan rûh za-

rar eder. Kabrdekinin rûhu aşağı derecede ise, ziyâret edenin rûhu sıkıntı duyar. Bunun içindir ki, islâmiyyetin başlangıcında, kabr ziyâreti yasak edilmişti. Çünkü mezârda olanlar, câhiliyye zemânından kalmış olanlardı. Mü'minler de ölmeğe başlayınca, kabr ziyâretine izin verildi. Peygamberin “sallallahü aleyhi ve sellem” ve-yâ bir Velînin kabri ziyâret edilince, o Velî düşünülür. Hadîs-i şerîfde, **(Sâlihler düşünüldüğü zemân, Allahü teâlâ merhamet eder)** buyuruldu. Bu hadîs-i şerîfden anlaşılıyor ki, kabr ziyâret edene, Allahü teâlâ merhamet eder. Merhamet ettiği kulunun düâsını kabûl buyurur. Kabr ziyâret edilmez. Evliyâyâ tevessül olunmaz sözünün, senedsiz bir düşünce, bir görüş ayrılığı olduğu meydândadır. **(Ben öldükden sonra, hac eden bir müslimân beni ziyâret ederse, diri iken ziyâret etmiş gibi olur)** hadîs-i şerîfi, bu inancı kökünden çürütmektedir. Kabr ziyâretinin lâzım olduğunu göstermektedir. Bu hadîs-i şerîf, vesîkaları ile, **(Künûz-üd-dekâik)** kitâbında yazılıdır.

Türbeleri yıkarken, **(Mezâr ziyâret eden kadınlara ve mezârların üstünü mescid yapanlara, mezârlara ışık yakanlara la'net olsun!)** hadîs-i şerîfini ileri sürüyorlar. Peygamber zemânında böyle şeyler yoktu. Hadîs-i şerîfde, **(Bizim zemânımızda olmayıp, sonradan yapılan şeyler, bizden değildir)** denildi, diyorlar. İkinci inanışlarına karşı verilen cevâb, bu sözü de çürüttüğü için, Ehl-i sünnet âlimlerinin sözlerini kabûl eylediler.

38 - Binikiyüzon 1210 [m. 1796] senesinde, Ehl-i sünnet âlimleri “rahime-hümullahü teâlâ” vehhâbîleri cevâb veremiycek hâlde bırakınca, böyle inanmanın müslimânlıktan ayrı bir yol olduğunu, islâm düşmanlarının ve ingilizlerin islâmiyyeti içerden yıkmak için sinsice hâzırladıkları bir tuzak olduğunu gösteren âyet-i kerîme ve hadîs-i şerîfler yazılarak, Mekkedeki islâm âlimleri imzâladılar. Tevbe eden üç vehhâbî de, bu vesîkaya şâhid oldular. Bu vesîka her memlekete gönderildi.

Mekkedeki vehhâbî din adamları, Der'ıyyeye, Abdül'azîzin yanına gelerek, cevâb veremediklerini, böyle inanmanın islâm düşmanlığı olduğu yazılarak her tarafa gönderildiğini anlatdılar. Abdül'azîz bin Muhammed bin Sü'ûd ve adamları, bunları işitince, Ehl-i sünnete dış bilediler. Binikiyüzonbeş [1215] senesinde Mekkeye saldırdılar. Mekke emîri şerîf Gâlib bin Müsâ'id bin Sa'îd efendi, bunlara karşı koydu. Her iki taraftan çok kan döküldü. Şerîf Gâlib efendi, bunları Mekkeye sokmadı. Mekke etrâfındaki Arab kabîleleri, vehhâbî oldular. Abdül'azîzin oğlu Sü'ûd, 1217 de, iki bayram arasında, Tâif şehrine asker gönderdi. Tâifde-

ki müslimânlara yaptıkları işkenceler ve kadınların, çocukların barbarca öldürülmeleri, Ahmed bin Zeynî Dahlânın (**Hulâsat-ül-keîâm**) kitâbında ve Eyyûb Sabri Pâşanın “rahime-hümullahü te-âîâ”^[1] 1296 [m. 1879] senesinde basılmış olan (**Târîh-i Vehhâbîyân**) ve (**Mir’ât-ül-Haremeyn**) kitâblarında uzun yazılıdır. Yüreği dayanabilenler oradan okuyabilirler. (**Hulâsat-ül-keîâm**) 1395 [m. 1975] de İstanbulda basdırılmışdır.

Tâife girdikleri zemân, kadınlara ve çocuklara ve bütün ehâlîye yaptıkları işkenceler (Osmân-ül-Mudâyıkî) adındaki islâm düşmanı, azgın bir vehhâbînin emri ile yapıldı. Bu adam, Muhsin isminde biri ile birlikde, şerîf Gâlib efendi tarafından Der’ıyyeye gönderilmişdi. Medîneye girmelerini ve müslimânlara işkence yapmalarını önlemek için, önceki sözleşmeyi yenilemeğe çalışacaklardı. Fekat bu münâfık, şerîf Gâlib efendinin yanında câsûsluk yapıyordu. Yolda arkadaşı olan Muhsini de, bir çok menfe’atler va’d ederek aldatdı. Der’ıyyeye gelince, Sü’ûd bin Abdül’azîze içlerini dökdüler. Sü’ûd, bunların, sâdık bir köle olduğunu anlayınca, Der’ıyye çapulcularını bunların emrine verip, (**Tâif**) yanındaki (**Abîle**) denilen yere geldiler. Şerîf Gâlib efendiye mektûb yazıp, Sü’ûd ve kendilerinin önceki sözleşmeyi tanımadıklarını ve Sü’ûdün Mekkeyi almağa hâzırlandığını bildirdiler. Şerîf Gâlib efendi, cevâb yazarak, tatlı sözlerle nasîhat etdi ise de, islâm düşmanı olan bu azgın, mektûbları yırttı. Emîrin gönderdiği müslimânlara saldırıp, bozguna uğratdı. Şerîf Gâlib efendi, Tâif kal’asına çekilip savunma tedbîrleri aldı. Bu azgın vehhâbî, 1217 [m. 1802] Şevvâl ayı sonunda Tâife yakın (**Melîs**) denilen yerde ordusunu kurdu. Kendisinden dahâ taş yürekli ve gönlü islâm düşmanlığı ile dolu olan (**Bîşe**) emîri (**Sâlim bin Şekbân**) alçağını dahî yardıma çağırıldı. Sâlimin yanında yirmi kadar çöl şeyhi ve her şeyhin yanında beşyüz kadar vehhâbî şakîsi vardı. Sâlimin emrinde ayrıca bin kişi vardı.

Şerîf Gâlib efendi “rahmetullahi aleyh”, Tâiflilerle birlikde Melîsdeki eşkiyâ üzerine kahramanca saldırdı. Sâlim bin Şekbânın binbeşyüz çapulcusunu kılıncdan geçirdi. Sâlim ve yanında kalanlar kaçdı. Fekat toparlanarak Melîs denilen yeri basdılar. Ehâlînin mallarını yağma etdiler. Şerîf Gâlib efendi, yardım almak için Ciddeye gitdi. Tâifliler korkup, çoğu, çoluk çocuğunu alıp gizlice kaçdılar. Kal’ada sığınan Tâifliler, ard arda gelen vehhâbîleri

[1] Eyyûb Sabri pâşa 1308 [m. 1890] de vefât etdi.

bozup kaçırdılar ise de, düşmana yardımcı da gelmiş olduğundan, kal'aya teslim bayrağı çektiler. Cana ve ırza kıymamak şartı ile teslim olacaklarını bildirdiler. O gün düşman da, çok ölü vererek dağılmağa başlamış idi. Anlaşmak için Tâiflilerin gönderdiği alçak ve südü bozuk bir kimse, düşmanın kaçtığını gördüğü hâlde, arkalarından bağırmağa başladı: Şerîf Gâlib, sizden korkup kaçtı. Tâif ehâlîsi de, dayanacak hâlde değildir. Kal'ayı size verip afv dilediklerini bildirmek için beni gönderdiler. Ben sizi severim. Geri dönünüz. Bu kadar kan dökdünüz. Tâifi ele geçirmeden gitmek doğru değildir. Size yemîn ederek söylüyorum ki, Tâifliler kal'ayı hemen verecekler. Her istediğinizi kabûl edeceklerdir dedi. Tâifin böyle boş yere vehhâbîlerin eline geçmesi, şerîf Gâlib efendinin hatâsı olmuştur. O, Tâifde kalsaydı, müslimânların başına bu felâket gelmiyecekti. **(Hâinler, korkak olur)** gereğince, bu sözlere inanamadılar. Fekat, kal'a üstünde teslim bayrağını görünce, işin iç yüzünü anlamak için kal'aya bir adam gönderdiler. Adamı iple kal'aya çektiler. Teslim olmak istiyorsanız, cânınızı kurtarmak için bütün malınızı buraya toplayın dedi. İbrâhîm ismindeki bir müslimânın gayreti ile eşyâlar getirildi. Bunlar azdır, bu kadar mal ile afv olunamazsınız. Dahâ getiriniz dedi. Bir defter verip, mal getirmiyenlerin isimlerini buraya yazınız! Erkekleriniz istediği yere gidebilirler. Kadınlarınız ve çocuklarınız zincirlere bağlanacaktır dedi. Biraz yumuşak olması için yalvardılar ise de, azgınlığını ve sertliğini artırdı. İbrâhîm, buna dayanamayıp, göğsüne bir taş vurdu, öldürdü. Bunun üzerine, kal'aya saldırdılar. Böylece, kurşun ve gülle dokunmasından kurtuldular. Demirlerle kapıları kırıp içeri girdiler. Önlerine çıkanları, kadın, erkek ve çocuk demeyip öldürdüler. Beşikdeki yavruları bile parçaladılar. Sokaklarda dere gibi kan akdı. Evleri basıp herşeyi yağma etdiler. Güneş batıncaya kadar azdılar, kudurdular. Kal'anın şark tarafındaki taş evlere giremediler. Fekat kurşun yağmuruna tutdular. İçlerinden bir habîs, sizi afv etdik. Çoluk çocuğunuzu alıp istediğiniz yere gidebilirsiniz diye bağırdı. Başka yere gitmek için yola çıkanları bir tepede topladılar. Bunların çoğu kadın ve çocuk idi. Etrâflarını sardılar. Bunları oniki gün aç, susuz bıraktılar. Her biri temiz âile, nâz ile büyümüş müslimânlardı. Bunlara söz ile, sopa ile ve taş ile eziyyet etdiler. Birer birer çağırıp, mallarınızı sakladığınız yerleri bildirin diyerek döverlerdi. Merhamet için yalvaranlara, ölüm gününüz yaklaşıyor derlerdi.

İbni Şekbân, taş evleri oniki gün sıkışdırmış, içeri giremeyince, (Evinden çıkıp silâhını bırakanlar afv edilecektir) diye söz vermişti. Bu söze inanıp evden çıktılar. İbni Şekbân, bunların elleri-

ni arkalarına bağlayıp tepedeki müslimânların yanına gönderdi. Böylece üçyüzaltmışyedi erkekle birlikde tepede beklemekte olan kadın ve çocukları kılıncdan geçirdiler “rahmetullahi aleyhim ecma’în”. Şehîdleri günlerce hayvanlara çîğnetdiler. Yırtıcı hayvanların ve kuşların yimesi için onaltı gün açıkda bıraktılar. Müslimânların evlerine saldırdılar. Mal, eşyâ, ne varsa hepsini toplayıp kal’a kapısının önündeki meydâna dağ gibi yığıdılar. Bunların ve topladıkları paraların, altınların beşde birini, Sü’ûda gönderdiler. Geri kalanı aralarında paylaştılar. Hâinlerin ve yağmurun götürdüklerinden arta kalıp Ehl-i sünnetin eline geçen kırkbin riyâl altın ile sayısız kıymetli eşyâdan onbin riyâl kadınlara ve çocuklara dağıtıldı. Eşyâ da pazarlarda çok ucuza satıldı.

Kütübhânelerden ve mescidlerden ve evlerden topladıkları Kur’ân-ı kerîmleri, tefsîrleri, hadîs ve çeşidli din kitâblarının hepsini parçalayıp yerlere atdılar. Kur’ân-ı kerîmlerin ve din kitâblarının altın işlemeli meşin cildlerinden çarıklar yapıp pis ayaklarına giydiler. Ayaklarındaki kitâb cildinden çarıklar üzerinde âyet-i kerîmeler ve mubârek yazılar yazılı idi. Kıymetli kitâbların yaprakları, yerlere o kadar çok atılmışdı ki, Tâif sokaklarında basacak toprak kalmamışdı. İbni Şekbân, yalnız Kur’ân-ı kerîmlerin parçalanmamasını emr etmiş ise de, çöllerden vurgun için toplanıp gelmiş olan vehhâbî haydutları, Kur’ân-ı kerîmi tanımadıklarından, ele geçirdikleri Mushaf-ı şerîflerin hepsini parçalayıp yerlere saçdılar. Üzerlerini çiğniyerek geçdiler. Koca Tâif şehrinde yalnız üç Mushaf-ı şerîf ile bir Buhârî-i şerîf kitâbı bu yağmadan kurtulabilmişdi.

Mu’cize: Yağma yapıldığı günlerde hava durgundu. Hiç rüzgâr yokdu. Eşkiyâ çekilip gidince, bir fırtına çıkdı. Rüzgârlar, yerlerdeki Kur’ân-ı kerîm ve çeşidli din kitâblarının yapraklarının hepsini uçurup götürdü. Uçan kâğıdların nereye gitdikleri anlaşılamadı. Yere düşmüş hiçbir kâğıd görülemedi.

Şehîdlerin cesedleri “rahmetullahi aleyhim ecma’în” tepe üzerinde onaltı gün kalarak sıcakdan çürümüşlerdi. Her tarafı fenâ koku sarmışdı. Müslimânlar, İbni Şekbâna çok yalvardılar, ağladılar, sızladılar. Nihâyet izn alabilip, iki büyük çukur kazdılar. Babalarının, dedelerinin, akrabâlarının, arkadaşlarının, çocuklarının kokmuş cesedlerini bu çukurlara doldurup toprakla örttüler. Tanınacak tam bir cesed hiç yokdu. Kiminin yarısı, kiminin dörtde biri kalmışdı. Yırtıcı kuşların ve hayvanların uzaklara taşıyıp bırakmış oldukları insan parçalarının kokuları, vehhâbîleri de râhatsız etdiğinden, bunların toplanmasına da izn verdiler. Müslimân-

lar, her tarafı dolaşıp, bunları da topladılar. İki büyük çukura gömdüler.

Eşkiyânın, şehîdleri, çürüyünceye kadar açıkda bırakmaları, müslimânların ölülerine de hakâret etmek ve intikam almak içindi. Beyt:

***Yükselmeğe sebep olur, gam yime düşdüm diye,
Binâ ta'mîr edilmez, benzemezse harâbeye.***

Bedenleri açıkda kalıp, kuşlara kurdulara yem olan ve çürüyüp kokan şehîdlerin “rahmetullahi aleyhim ecma'în” Allah huzûrundaki dereceleri katkat artar.

Eşkiyâ, Tâif şehrindeki müslimânları kılincdan geçirdikten ve eşyâları, paraları yağma edip paylaştıktan sonra, her tarafı dolaşarak, Eshâb-ı kirâmın, Evliyânın ve âlimlerin türbelerini yıkıp yerle bir etdiler. Türbeleri yıkarken, Eshâb-ı kirâmın büyüklerinden ve Peygamber efendimizin çok sevdiklerinden Abdüllah ibni Abbâs hazretlerinin mezârını kazıp, mubârek cesed-i şerîfini çıkarıp yakmak istediler ise de, toprağa ilk kazmayı vurunca, etrâfa yayılan güzel kokudan ürkdüler. (Bu mezârda büyük bir şeytân vardır. Toprağı kazmakla vakt geçirmiyelim. Dinamitle havaya uçuralım) dediler. Çok miktârda barut getirdiler. Pek uğraşdılar ise de, barut ateş almadı. Barut ateş almayınca, şaşırıp dağıldılar. Böylece bu mubârek mezâr birkaç sene düz toprak hâlinde kaldı. Sonra, seyyid Yasîn efendi gâyet güzel bir sanduka yapılarak bu mubârek mezârın unutulmasını önlemiştir.

Seyyid Abdülhâdî efendinin ve dahâ birçok Velîlerin “rahimehümullahü teâlâ” de mezârlarını kazmak istediler ise de, herbiri kerâmet göstererek, zarar vermelerine imkân olmadı. Güçlüklerle karşılaşarak, bu kötü düşünceden vazgeçdiler.

Osmân-ı Mudâyıkî ve İbni Şekbân mel'ûnları, türbelerle beraber, câmi'lerin ve medreselerin de yıkılmasını emr etmişler idi. Ehl-i sünnet âlimlerinin büyüklerinden olan Yasîn efendi, (Cemâ'at ile nemâz kılmak için yapılmış olan mescidleri niçin yıkıyorsunuz? Eğer Abdüllah ibni Abbâsın “radıyallahü anhümâ” kabri bulunduğu için yıkmak istiyorsanız, onun mezârı, büyük mescidin dışındaki türbededir. Onun için mescidin yıkılması da îcâb etmez) dedi. Osmân-ı Mudâyıkî ile İbni Şekbân bu söze cevâb veremediler. İçlerinde bulunan Matû' adında bir zındık, (Şüheli olan şeyleri yok etmelidir) diye gülünç bir söz söyledi. Yasîn efendi buna karşılık, (Mescidde şübhe olur mu?) deyince, cevâb veremedi. U-

zun bir sessizlikden sonra, Osmân-ı Mudâyıkî, (İkinizi de dinlemeyeceğim. Mescide dokunmayınız, türbeyi yıkınız!) emrini verdi.

39 - Tâifde müslimân kanı akıtan alçaklar, sonra Mekkeye saldırdılar ise de, hac zemânı olduğu için, şehre girmeğe korkdular. Mekke ehâlîsi, Tâifdeki müslimânların öldürülmesini işitince, Şerîf Gâlib efendi, vehhâbîlere karşı koymak için Ciddeye asker toplamağa gitdi. Fekat Mekke ehâlîsi, Tâif fâci'asından çok korkdukları için, bir hey'et göndererek yalvardılar. 1218 [m. 1803] senesi Muharrem ayında Mekkeye girip, inançlarını şehirde yaydılar. Kabr ziyâret edenleri, Resûlullahın türbesine gidip yalvaranları öldüreceklerini bildirdiler. Ondört gün sonra, şerîf Gâlib efendiyi yakalamak için Ciddeye gitdiler. Şerîf Gâlib efendi, Cidde kal'asından merdce saldırarak, vehhâbî eşkiyâsından çoğunu öldürdü. Geri kalanları, Mekkeye kaçdı. Halkın yalvarması üzerine, şerîf Gâlib efendinin kardeşi olan şerîf Abdülmü'în efendiyi Mekke'de emîr bırakıp, Der'ıyyeye gitdiler. Şerîf Abdülmü'în efendi, vehhâbîlerin işkencesinden Mekkelileri koruyabilmek için bu emîrliği kabûl etti.

Şerîf Gâlib efendi, eşkiyânın bozguna uğramasından otuzsekiz gün sonra, Cidde vâlîsi Şerîf pâşa ile, Ciddedeki askerleri alarak Mekkeye geldi. Burada bırakılmış olan eşkiyâyı çıkardı. Emîrliği tekrâr ele geçirdi. Eşkiyâ, Mekkelilerden intikam almak için, Tâif etrâfındaki köylere saldırıp çok cana kıydılar. (**Osmân-ül-mudâyıkî**) adındaki şakîyi Tâife vâlî yaptılar. Osmân, Mekke etrâfındaki eşkiyâyı da topluyarak, büyük bir gürûh ile 1220 [m. 1805] senesinde Mekke şehrini kuşatdı. Mekke'deki müslimânlar aylarca sıkıntı çekdi. Aç kaldılar. Son günlerde, yimek için köpek eti dahî bulamadılar. Şerîf Gâlib efendi, milletin canlarını kurtarmak için, düşmanla anlaşmaktan başka çâre olmadığını anladı. Mekke emîrliği kendinde kalmak ve müslimânların canına, malına dokunmamak şartı ile, şehri teslîm etti.

Mekkeyi aldıktan sonra, Medîneye de saldırdılar. Şehre girdiler. (**Hazîne-i nebeviyye**)de bin seneden beri toplanmış olan dünyanın en kıymetli târihî eşyâlarını yağma etdiler. Müslimânlara buraya yazamıyacağımız kadar çirkin işler yaptılar. Mubârek bin Magyan adında birini vâlî bırakıp, Der'ıyyeye gitdiler. Mekke'de ve Medîne'de yedi sene kaldılar. Yedi sene Ehl-i sünnet hâcılarını Mekkeye sokmadılar. Kâ'beyi (**Kaylan**) denilen siyâh kumaşdan iki örtü ile sardılar. Nargile içmeği yasak etdiler. İçenleri çok dövdüler. Mekke ve Medîne ehâlîsi, bunlara hiç sokulmazlar, bunları beğenmezlerdi.

Mekkedeki müslimânlara yapılan işkenceleri, Eyyûb Sabri pâşanın “rahime-hullahü teâlâ” binüçyüzbir 1301 [m. 1883] senesinde basılan (**Mir’ât-ül-Haremeyn**) kitâbının birinci cildi şöyle anlatmaktadır:

Mekke-i mükerreme şehrindeki müslimânlara ve her sene hâcılara yapılan işkenceler sayılamayacak kadar çoktur.

Sü’ûd, Mekke ehâlîsine ve bunların emîri şerîf Gâlib efendiye sık sık korkutucu mektûblar gönderirdi. Birkaç kerre asker göndererek, Mekkenin etrâfını sardı ise de, binikiyüzonsekiz 1218 [m. 1802] senesine kadar bu şehri alamadı. Şerîf Gâlib efendi, binikiyüzonseydi (1217) senesinde Cidde vâlîsi ile Şâm ve Mısır hâcî kâfilelerinin reîslerini toplayıp, (Eşkiyâ Mekke-i mükerreme şehrine saldırmak istiyor. Bana yardım ederseniz, onların reîsleri olan Sü’ûdü ele geçirebiliriz) dedi. Bunu kabûl etmediler. Şerîf Gâlib efendi, kardeşi şerîf Abdülmü’îni yerine vekîl bırakıp Ciddeye gitti. Şerîf Abdülmü’în Mekke emîri olunca, Ehl-i sünnet âlimlerinden Muhammed Tâhir, seyyid Muhammed Ebû Bekr, Mîr Ganî, seyyid Muhammed Akkâs, Abdülhafîz Acemîyi Sü’ûd bin Abdül’azîze gönderip, afv ve iyilik istediler. Binikiyüzonsekiz (1218) senesi idi. Sü’ûd, kabûl edip, askeri ile Mekkeye geldi. Abdülmü’îni kaymakam yaptı. Türbelerin, mezârların hepsini yıkdırdı. Vehhâbîlerin inancına göre, Mekke ve Medîne ehâlîsi, Allahü teâlâyâ ibâdet etmiyorlarmış. Türbelere tapınıyorlarmış. Türbeler ve mezârlar yıkılırsa, herkes Allaha tapınmağa başlarmış. Abdülvehhâb oğlu Muhammede göre, 500 [m. 1106] senesinden sonra ölen müslimânların hepsi küfr ve şirk üzere ölmüş. İslâmiyyetin doğrusu, ona bildirilmiş. Vehhâbî oldukdan sonra ölenlerin, önce ölmüş olan müşriklerin yanına gömülmeleri câiz değilmiş.

Sü’ûd, şerîf Gâlib efendiyi “rahmetullahi aleyh” yakalamak ve Ciddeyi ele geçirmek için, Cidde üzerine yürüdü. Fekat Cidde ehâlîsi, oradaki Osmânî askeri ile elele vererek kahramanca çarpışdılar. Sü’ûdün askeri fenâ hâlde bozuldu. Sü’ûd, kaçanları toplıyarak Mekkeye döndü.

Şerîf Abdülmü’în efendi “rahime-hullahü teâlâ”, Mekkedeki müslimânları ölümden ve işkenceden kurtarmak için vehhâbîlere dost göründü ise de, azgın vehhâbîler, hergün işkenceyi ve soygunculuğu arttırdılar. Şerîf Abdülmü’în efendi, tatlılıkla geçinmeğe imkân olmadığını anladı. Şerîf Gâlib efendiye “rahime-hullahü teâlâ” haber gönderip, (Sü’ûdün Mekke ve askerlerinin [Mu’allâ] denilen meydândaki çadırlarda olduğunu, bir mikdâr askerle gelirse, Sü’ûdün ele geçirilebileceğini) bildirdi.

Şerîf Gâlib efendi “rahime-hullahü teâlâ”, bunu duyunca, Cidde vâlîsi Şerîf pâşa ile birlikde ve seçme askerleri alarak, bir gece Mekkede vehhâbîlere baskın yaptı. Çadırları sardı ise de, Süûd kaçıp kurtuldu. Askerleri de silâhlarını teslim etmek üzere afv dilediler. Dilekleri kabûl olundu. Mekke-i mükerreme şehri zâlimlerden kurtarıldı. Bu başarı, Tâifdeki vehhâbîleri korkutdu. Onlar da, kan dökmeden teslim oldu. Osmân-ı Mudâyıkî zâlimi, adamları ile birlikde, Yemen dağlarına kaçdı. Mekkeden çıkanları, köylerde ve kabîlelerde vurgunculuk yaptıklarından şerîf Gâlib efendi “rahmetullahi aleyh”, **(beni Sakîf)** kabîlesine hemen adamlar gönderdi. Tâife gidip, vehhâbîleri vurun! Ele geçirdikleriniz sizin olsun dedi. Benî Sakîf kabîlesi, eşkiyâdan intikam almak için, Tâife saldırdılar. Tâif de böylece kurtarıldı.

Osmân-ı Mudâyıkî, Yemen dağlarındaki câhil, vahşî köylüleri toplayıp ve yolda karşılaştığı vehhâbîleri de alıp Mekkeyi kuşatdı. Ehâlî üç ay kadar şehirde çok sıkıntı çekti. Şerîf Gâlib efendi, on kerre çemberi yarmak istedi ise de, başaramadı. Mekkede yiyecek kalmadı. Ekmeğin okkası beş riyâle, sâde yağın bir okkası altı riyâle çıkmakla beraber, satıcılar bulunamaz oldu. Halk, kedi, köpek yidi. Sonra bunlar da bulunamadı. Ot, ağaç yaprağı yidiler. Bunlar kalmayınca, eziyet etmemek ve kan dökmek şartı ile Mekke şehri Sü’ûda teslim edildi. Şerîf Gâlib efendi, bunda suçlu değildi. Fekat önceden, kendini dinleyen kabîlelerden yardımcı getirmiş olsaydı, bu duruma düşmiyecekti. Hattâ, Mekkeliler, şerîf Gâlib efendiye yalvarıp, bizi seven kabîlelerden yardımcı getirerseniz, hac zemânına kadar dayanabiliriz. Mısır ve Şâm hâcıları gelince, kurtuluruz demişlerdi. O da, bunu önceden yapabiliirdim; şimdi yapılamaz diyerek, önceki yanlılığını söylemişdir. Teslim olmak da istemiyordu. Fekat ehâlî, (Efendim, mubârek ceddiniz olan Resûlullah “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” düşmanla anlaşma yapmışdı. Siz de anlaşarak bizi bu sıkıntıdan kurtarınız. Resûlullah efendimizin sünnetine uymuş olursunuz. Çünkü Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, anlaşmak ve sözleşme yapmak için hazret-i Osmânı [Hudeybiyeden] Mekkede Kureyşlilere göndermişdi) dediler. Şerîf Gâlib efendi, halkın bu isteğini oyalarak son ana kadar anlaşma yapmadı. Halk dayanamayacak hâle gelince, Mekkede bulunan Abdürrahmân adındaki bir din adamının baskısı ile, sözleşmeğe râzı oldu. Şerîf Gâlib efendinin “rahmetullahi aleyh” böyle davranması, pek kurnazca olmuşdu. Abdürrahmânın aracılığı ile, Sü’ûdün işkence yapmasını önlemiş oldu. Müslimânlara da, (Anlaşmayı istemiyerek yaptım. Hac zemâ-

nına kadar bekliyecektim) diyerek, halkı ve askeri kendine bağlamış oldu.

Bu anlaşma üzerine, Abdül'azîzin oğlu Sü'ûd, Mekkeye girdi. Kâ'be-i muazzamayı kaba bir keçe ile örttü. Şerîf Gâlib efendiyi "rahmetullahi aleyh" işbaşından ayırdı. Fir'avn gibi, öteye beriye saldırmağa, akla gelmiyecek işkenceler yapmağa başladı. Şerîf Gâlib efendi, Osmânlılardan yardım gelmediğine gücenip, Sü'ûdün Mekkeye yerleşmesindeki sebep, Osmânlı devletinin gevşekliğidir sözünü halk arasına yaydı. Osmânlı devletini harekete geçirmek için de, Mısır ve Şâm hâcılarının Mekkeye sokulmamasını Sü'ûda aşıladı.

Şerîf Gâlib efendinin "rahmetullahi aleyh" bu sözleri, Sü'ûdün azmasına ve işkencelerini arttırmasına yol açtı. Ehl-i sünnet âlimlerinden çoğunu ve Mekkenin ileri gelenlerini ve zenginlerini yakalatıp işkence ile öldürdü. Vehhâbî olduğunu açıklamıyanları korkutdu. Çarşılarda, pazarlarda, sokaklarda, adamlar bağırtıp, (Sü'ûdün dînine giriniz! Onun geniş olan gölgesine sığınınız!) dedirdi. Müslimânları Abdülvehhâb oğlu Muhammedin dînine sokmağa zorladı. Çöllerde olduğu gibi, hak dînini ve doğru mezhebini koruyabilecek sağlam kimseler çok azaldı.

Şerîf Gâlib efendi, bu acı hâlleri görüp, Arabistân çöllerinde olduğu gibi, Hicâzda ve mubârek şehlerde de islâmiyyetin yok olacağını anlıyarak, Sü'ûda haber gönderdi: (Hacdan sonra, Mekke kalırsan, Osmânlı hükûmetinin İstanbuldan göndereceği askere dayanamazsın. Yakalanır öldürülürsün. Hacdan sonra Mekke kalma, çık, git!) dedi ise de, bu sözler Sü'ûdün azgınlığının ve işkencelerinin artmasına yol açtı.

Sü'ûd bin Abdül'azîz, her tarafa zulm, işkence ateşlerini yağdırdığı sırada, Ehl-i sünnet âlimlerinden birini çağırıp, (Hazret-i Muhammed "aleyhisselâm" mezârında diri midir? Yoksa bizim inancımıza uygun olarak, herkes gibi ölü müdür) deyince, (Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" bizim bilmediğimiz bir hayâtla diridir) cevâbını aldı. Sü'ûdün bu süâli sorması, onun cevâb verebileceğini düşünerek, işkence ile öldürmek içindi. (Hazret-i Peygamberin, kabrinde diri olduğunu, bize göster de sana inanalım. Saçmasapan sözlerle cevâb verirsen, benim hak dînimi kabûl etmemekte inâdcı olduğun anlaşılacağından, seni öldürürüm) dedi. Ehl-i sünnet âlimi, (Dışarıdan birşey gösterip de seni inandıрмаğa çalışmıyacağım. Geliniz, birlikde Medîne-i münevvereye gidelim! **(Muvâcehe-i se'âdet)** penceresi önünde duralım. Ben selâm vereyim. Selâmıma cevâb verirse, inanırsın. Resûlullah efendimizin,

Kabr-i se'âdetinde diri olduğunu, selâm verenleri işitdiğini ve cevâb verdiğini anlamış olursun. Selâmıma cevâb verilmezse, benim yalancı olduğum anlaşılır. Bana istediğin cezâyı verebilirsin) dedi. Sü'ûd, bu sözleri işitince, Ehl-i sünnet âlimini salıverdi. Sü'ûd bu cevâba çok kızmışdı. Çünkü, bu işi yapsaydı, kendi inancına göre, kendisi de kâfir, müşrik olurdu. Şaşırp kaldı. Çünkü, buna karşılık verebilecek bir bilgisi yoktu. Rezîl olmamak için, âlimi serbest bıraktı. Sonra, kendi adamlarından birine, bu hocayı bulup öldüreceksin ve ölüm haberini bana hemen bildireceksin dedi. Allahü teâlânın takdîri ile, bu vehhâbî bir yoluna getirip de, o zâtı öldürmedi. Bu korkunç haber, ağızdan ağıza, o zâta kadar ulaştı. Bu mücâhid zât, artık Mekke'de bulunmanın doğru olmayacağını düşünerek, başka yere hicret etdi.

Sü'ûd, mücâhid zâtın Mekke'den çıktığını haber aldı. Arkasından kirâlık kâtil gönderdi. Bu kâtil, (Bir Ehl-i sünneti öldürecekim, çok sevâb kazanacağım) diyerek, gece gündüz durmadan gitdi. Mücâhid zâta yetişti ise de, o zât, biraz önce kendi eceli ile vefât etmiş idi. O zâtın devesini bir ağaca bağlayıp, su aramak için, bir kuyu başına gitdi. Gelince, yalnız deveyi gördü. O zâtı bulamadı. Sü'ûda gidip olanları söyledi. Sü'ûd, (Evet, evet! Ben o zâtın zikir ve tesbîh ile göklere çıkarıldığını rü'yâda gördüm. Nûr yüzlü kimseler, bu cenâze filân zâtdır. Âhır zemân Peygamberine "sal-lallahü teâlâ aleyhi ve sellem" dürüst inandığı için, cenâzesi semâya kaldırıldı dediğini işitdim) cevâbını verince, (Beni böyle mubârek bir zâtı öldürmek için, gönderirsin. Allahü teâlânın ona olan ihsânını gördüğün hâlde, bozuk inancını düzeltmezsin) diyerek sövüp saydı. Kendi tevbe etdi. Sü'ûd, adamının bu sözlerine kulak bile vermedi. Osmân-ı Mudâyıkîyi Mekke'de vâlî bırakıp, Der'ıyeye gitdi.

Sü'ûd bin Abdül'azîz, Der'ıyyede kaldı. Medîne-i münevvereyi de ele geçirdi. Hac etmek isteyenleri ve doğru dürüst konuşabilenleri, yanına alarak Mekkeye doğru yola çıktdı. Vehhâbîliği övecek ve yayacak olan din adamları, önde gidiyordu. Bunlar Mekkeye girince, 1221 [m. 1806] Muharrem ayının yedinci Cum'a günü, Abdülvehhâb oğlunun yazdığı vehhâbî kitâbını (**Mescid-i harâm**) içinde okuyup anlatmağa başladılar. Ehl-i sünnet âlimleri "rahime-hümullahü teâlâ" bunlara cevâb verdi. Bu cevâbları (**Seyf-ül-Cebbâr**) kitâbında yazılıdır. On gün kadar sonra, Sü'ûd bin Abdül'azîz de geldi. Şerîf Gâlib efendinin (**Mu'allâ**) denilen yerdeki konağına yerleşti. Şerîf Gâlib efendiye dostluk gösterisi olarak, üzerindeki örtünün bir parçasını ona ördü. Şerîf Gâlib efendi de,

buna dostluk gösterisinde bulundu. Şerîf Gâlib efendi, Sü'ûd ile birlikte Mescid-i Harâma gidip, Kâ'be-i muazzamayı tavâf etdiler.

1221 [m. 1806] senesinde, Şâm kâfilesinin Mekkeye yaklaştığı işitildi. Sü'ûd, bu hâcıları Mekkeye sokmayacağını bildirmek için, Mes'ûd bin Mudâyıkî adında birini kâfileye gönderdi. Mes'ûd, kâfileye gidip, (Siz evvelce bildirilen şartlara uymadınız. Sü'ûd bin Abdül'azîz size Sâlih bin Sâlih ile emr göndermişti. Askersiz geliniz demişti. Yanınızdaki bu askerler nedir? Emre uymadığınız için, Mekkeye giremezsiniz) dedi. Hac kâfilesinin emîri Abdüllah Pâşa, hac için geldiklerini bildirmek ve izn almak için Yûsüf pâşayı Sü'ûda gönderdi. Sü'ûd, Yûsüf pâşayı görünce: (Pâşa! Allahdan korkmasaydım, hepimizi öldürürdüm. Haremeyn ehâlîsi için ve Arab köylüleri için getirmekte olduğunuz altın torbalarını buraya getirip, hemen geri dönünüz! Bu sene hac yapmanızı yasak etdim) dedi. Yûsüf Pâşa, altın torbalarını teslîm edip geri döndü.

Şâm kâfilesinin hac yapması yasak edildiği haberi her tarafa yayıldı. İşiten müslimânlar şaşkına döndü. Mekkedeki müslimânlar, kendilerinin de Arafâta çıkmaları yasak edildi sanarak ağladılar, sızladılar. Ertesi gün, Mekkelilerin Arafâta gitmelerine izn verildi ise de, mahfe ve taht-ı revân içinde gitmeleri yasak edildi. Hâkimler, âlimler ve herkes merkeb veyâ deve ile Arafâta gitdiler. Arafât meydânında hutbeyi Mekke kâdîsı yerine vehhâbîlerden birisi okudu. Hacdan sonra Mekkeye döndüler.

Sü'ûd, Arafât dönüşünde, Mekke kâdîsı Hatîb-zâde Muhammed efendiyi işinden ayırıp, yerine vehhâbîlerden Abdürrahmânı getirdi. Abdürrahmân da, Muhammed efendiyi ve Medîne mollası Sü'âdâ beği ve Mekke-i mükerrime nakîbi Atâyî efendiyi getirip yerdeki keçe üzerine oturdu. Sü'ûda bî'at ediniz dedi. Bu âlimler, vehhâbî inancına göre, **(Lâ ilâhe illallah vahdehu lâ şerîke leh)** diyerek müsâfeha etdiler ve yine yerlerine oturdular. Sü'ûd güldü, (Ben sizi ve Şâm kâfilesini hâcılarını Sâlih bin Sâlihe bıraktım. Sâlih, iyi bir adamıdır. Ona güvenirim. Mahfe devesi ve yük devesi için üçer yüz ve merkeb için yüzelli kuruş vermek üzere Şâma gitmenize izn verdim. Bu kadar ucuz para ile Şâma gitmek, sizin için büyük bir ni'mettir. Sâyemde râhat ve sevinerek gidiniz. Bütün hâcılar, böylece gidip geleceklerdir. Bu da, benim bir adâletimdir. Pâdişâh-ı âl-i Osmân sultân üçüncü Selîm hân hazretlerine "rahmetullahi aleyh" mektûb yazdım. Kabrler üzerine türbe yapılmasının ve ölümlere kurban kesilmesinin ve onları vesîle ederek düâ okunmasının yasak edilmesini istedim) dedi.

Sü'ûdun Mekke'de yerleşmesi, dört sene devâm etdi. 1227 [m.

1812] senesinde, Mısır vâlisî Muhammed Alî Pâşa, sultân Mahmûd-ı Adlîden “rahmetullahi teâlâ aleyhimâ” gelen emr üzerine Ciddeye geldi. Ciddeden ve Medîneden gönderdiği Mısır askerleri ile birleşerek kanlı bir muhârebeden sonra, Sü’ûdu Mekkedden çıkardılar.

40 - İslâm halîfelerinin yetmişbeşinci ve Osmânlı pâdişâhlarının onuncusu olan sultân birinci Süleymân hân “rahmetullahi aleyh”, Medîne-i münevvere şehri etrâfındaki dıvârları yenilemişdi. Dıvârlar çok sağlam yapıldıkları için Medîne-i münevvere şehri ikiyüz-yetmişdört sene, eşkiyâ baskınına uğramadı. Şehrdeki müslimânlar râhat ve huzûr içinde yaşadılar. Fekat, 1222 [m. 1807] senesi ilk aylarında Sü’ûdün eline düşdüler.

Sü’ûd, Mekke-i Mükerreremeyi ele geçirdikten ve Londradan gelen altınlarla Mekke etrâfındaki köylüleri satın aldıktan sonra, köylerden topladığı yağmacıları Medîne şehri üzerine gönderdi. Bunların başına Bedây ve Nâdî adında iki kardeşi kumandan yapmışdı. Yolda karşılaştıkları müslimân köylerini yağma etdiler. Çok cana kıydılar. Bedây ve kardeşi Nâdî, Medîne etrâfındaki köylerden çoğunu yakıp yıkdı. Eşyâlarını yağma etdi. Ehl-i sünnet âlimlerinin “rahmetullahi aleyhim ecma’în” bildirmiş oldukları doğru yolda olan müslimânları kılıncdan geçirdi. Yakılan köyler, öldürülen müslimânlar, o kadar çokdu ki, belli bir sayı elde edilemedi. Medîne şehri etrâfındaki köyler, ölüm korkusundan ve yağmadan, işkenceden kurtulmak için, vehhâbî inanışlarını kabûl etdiler. Sü’ûda kul, köle oldular. Sü’ûd, Sâlih bin Sâlih ile Medîne şehrine bir mektûb gönderdi.

Sü’ûdün Medînedeki müslimânlara karşı yazdığı bu mektûbun tercemesi şöyledir:

Kıyâmet gününün mâlikinin adı ile başlıyorum. Medînenin âlimlerine, me’mûrlarına ve tüccârlarına bildiririm ki, dünyâda râhata ve huzûra kavuşmak, ancak hidâyet bulanlar içindir. Ey Medîne ehâlîsi! Sizi hak dîne çağırıyorum. Âl-i İmrân sûresi, ondokuz ve seksenbeşinci âyetlerinde meâlen, **(Allahın doğru bildiği din islâm dînidir. İslâmdan başka din edinenlerin, dinleri kabûl olmaz. Bunlar, âhret gününde zarar edeceklerdir!)** buyurulmuşdur. Size karşı olan düşüncelerimin nasıl olduğunu bilmenizi istiyorum. Medîne ehâlîsine karşı sevgim ve bağlılığım vardır. Yanınıza gelip, Resûlullahın şehrinde bulunmak istiyorum. Beni dinlerseniz, emrlerime uyarsanız, size bir sıkıntı ve işkence yapmam. Mekke şehrine girdiğim zemân, orada bulunanlar, benden hep iyilik gördüler. Yeniden müslimân olmanızı istiyorum. Emrlerime itâ’at ederseniz, yağmadan, ölümden ve işkenceden kendinizi kurtarabilirsiniz.

Allah sizi korur, ben de koruyucunuz olurum. Bu mektûbumu, güvendiğim adamım Sâlih bin Sâlih ile size gönderiyorum. İyi okuyunuz. Onun ile karara bağlayınız! Onun sözü, benim sözüm demektir.

Sâlih bin Sâlih ile gelen mektûb, Medînelileri çok korkutdu. Dahâ önce Tâifde yaptıkları işkenceleri, kılıncdan geçirdikleri kadınları, çocukları “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma’în” birkaç gün önce işitmişlerdi. Tüyleri ürpermişti. Sü’ûd bin Abdül’azîzin mektûbuna evet veyâ hayır diyemediler. Canlarından da, dinlerinden de vazgeçemediler.

Eşkiyâsının başı olan Bedây hâini, mektûba cevâb gelmeyince, Medînenin iskelesi olan (**Yenbû’**) şehri üzerine yürüdü. Bunu ele geçirdikten sonra, Medîneye gelip, şehri kuşatdı. Sûrun, Anberiyeye kapısına şiddetle saldırdı. O gün Şâm hâcıları Abdüllah Pâşanın emîrliği altında çıkageldiler. Şehrin sarılmış olduğunu görünce hâcılar ve birlikde bulunan askerler, Eşkiyâ ile döğüşmeğe başladılar. İki sâat süren kanlı muhârebede, ikiyüz kadar şakî kılıncdan geçirildi. Geri kalanları dağılıp kaçdılar.

Abdüllah Pâşa, hac vazîfesini yapıncaya kadar, Medînedeki müslimânlar râhat etdiler. Fekat, Şâm hâcıları, Medîneden çıkıp uzaklaşınca, Bedây hâini şehri yine kuşatdı. Kubâ ve Avâlî ve Kurban denilen yerleri ele geçirdi. Buralara iki de tabya yaptı. Şehrin ulaştırma yollarını kesdi. (**Ayn-i zerkâ**) denilen su yollarını yıkdı. Böylece müslimânları aç ve susuz bıraktı.

MU’CİZE: Ayn-i zerkâ su yollarını yıkıp şehirde su kalmadığı zemân, Mescid-i Nebîdeki (**Bağçe-tür-Resûl**) içindeki kuyunun suyu çoğaldı. Acılığı ve sertliği kalmadı. Şehirdeki bütün müslimânlar su sıkıntısı çekmedi. Dahâ önce, bu kuyunun suyu acılığı ile meşhûr idi.

Muhâsara aylarla uzadı. Medînedeki müslimânlar, Şâm hâcıları gelir bizi yine kurtarır diyerek, ağır sıkıntılara katlandılar. Fekat, Şâm hâcıları gelince, emîrleri olan İbrâhîm Pâşa, karşı koyacak askeri olmadığı için, şehri onlara teslîm ediniz dedi. Medînedeki müslimânlar bunu işitince, İbrâhîm Pâşanın Bedây ile konuşup anlaşdığını, müslimânlara işkence ve zarar yapılmaması için ondan söz aldığını zan etdiler. Tercemesi aşağıda yazılı mektûbu yazarak, Muhammed Tayyâr ve Hasen Çavuş ve Abdülkâdir İlyâs ve Alî adında dört kişi ile Sü’ûda gönderdiler.

Mektûb tercemesi: Size karşı yapılması lâzım olan saygıyı bildirir ve selâmlarımızı arz ederiz. Allahü teâlâ, rızâsına uygun olan

işlerinizi başarılı eylesin! Ey şeyh Sü'ûd! Şâm hâcılarının emîri olan İbrâhîm pâşa buraya geldi. Şehrin Bedây tarafından kuşatılmış, susuz bırakılmış ve yollarının kesilmiş olduğunu gördü. Sebebi sordu. Bu işlerin sizin emrinizle yapılmış olduğunu anladı. Bizler, senin Medîne ehâlîsine karşı kötü niyyetde olmadığını umduğumuz için, bu çirkin ve kötü şeylerden haberin olmadığını düşündük. Başımıza gelenleri sana bildirmek için, ileri gelenlerimiz toplandık. Sözbirliğine vararak aramızdan en iyi, temiz olan dört kişiyi seçtik. Sana gönderdik. Bunların, bizi sevindirecek bir cevâb ile geri dönmelerini Allahü teâlâdan düâ ediyoruz.

Sü'ûd, mektûbu alınca, elçilere çok sert davrandı. Medîne ehâlîsine çok kızgın ve düşman olduğunu bildirmekten hayâ etmedi. Elçiler, afv etmesi için çok yalvardılar. Onun pis ayaklarına kapandılar ise de, hak olan dînimi kabûl etmiyeceğinizi, emrlerimi yapmayacağınızı, açlıktan, susuzluktan ve sıkıntından bunalarak, tatlı dille beni aldatmak istediğinizi, sıkıntıdan kurtulmak için yalvardığınızı, mektûbu okuyunca anladım. İsteklerimi yapmaktan başka kurtuluş yolu yoktur. Emrlerini kabûl eder görünüp de, uygunsuz söz ve hareketiniz olursa, sizi de Tâifliler gibi inletir ve yok ederim dedi. Müslimânları mezheblerini bırakmağa zorladı.

Sü'ûdün, Medîneden gelen elçilere kabûl ettirdiği bozuk ve sapık sözler (**Târîh-i vehhâbiyyân**) kitâbında uzun yazılıdır.

Medîneli elçiler, Sü'ûdün emrlerini zorla kabûl etdikden sonra geri döndüler. Medîneliler de, bunalmış olduklarından, boğulan kimsenin yılanı sarıldığı gibi, başka birşey diyemediler. Anlaşmanın yedinci maddesi gereğince Bedây adamlarından yetmiş kişiye, Medîne kal'asını teslîm etdiler. Anlaşmanın bir maddesi, Medîne'deki türbelerin yıkılması idi. İşkencelerden kurtulabilmek için, anlaşmada bulunan emrleri, istemiyerek yaptılar. İstemiyerek yaptılar ise de, bu işleri pek kötü sonuçlara yol açdı.

İstanbul yazılan imdâd mektûblarına bir cevâb alınamadı. Medîne ehâlîsi, üç sene işkence altında kaldı. Müslimânların, İstanbuldan yardım geleceğine ümmîdleri kalmayınca, Sü'ûda mektûb yazdılar. Afv ve merhamet etmesi için yalvardılar. Bu mektûbu, Hüseyin Şâkir ve Muhammed Segâyî adında iki kişi ile Der'ıyyeye gönderdiler. Fekat Sü'ûd, Medînelilerin, önce İstanbuldan yardım istemiş olduklarını işitdiğinden, elçileri kabûl etmedi. Üç seneden beri sıkıntı ve işkence altında yaşamakta olan Medînelileri dahâ çok sıkışdırmak ve hırpalamak için büyük bir haydûd sürüsü ile Medîne üzerine yürüdü.

Arabistân çölünde bütün vahşîler ve köylüler, Sü'ûdü Necd pâ-dişâhı olarak tanıyorlardı. O ahmak ve alçak da, öteye beriye yazdığı mektûblara, **(İmâm-üd-Der'ıyye-til-mecdiyye vel-ahkâm-idda'vetin Necdiyye)** diyerek imzâ ederdi.

Sü'ûd Medîneye girince, hemen türbelerin yıkılmasını, hem de türbe bakıcılarının yıkılmalarını emr eyledi. Üç sene önceki anlaşmanın üçüncü maddesine göre, müslimânlar birçok kıymetli türbeleri önceden yıkmışlar, mezârları yerle bir etmişler idi ise de, büyük ve mubârek bildikleri birkaç türbeye dokunamamışlardı. Bunları da, kendi hizmetçileri, ağlaya sızlaya yıkmağa başladılar. Hazret-i Hamzanın “radıyallahü anh” Uhuddaki türbesinin bekçisi olan müslimân, çok ihtiyâr olduğu için, bu işi yapamayacağını bildirince, Sü'ûd kendi kölelerinden bir hâini, kubbeyi yıkmak için göndermiş. Bu kimse türbeyi yıkmak için kubbe üstüne çıkınca düşüp ölmüş olduğundan, Sü'ûd habîsi, hazret-i Hamzanın türbesini yıkmaktan vaz geçti. Fekat kapısını sökdürdü. Bu bayağı emrini yaptırdıktan sonra, **(Menâha)** meydânında kurdurduğu kürsîye çıkıp, bir konuşma yaptı. Medînedeki müslimânların kendisine itâ'at etmek istemediklerini, korkudan münâfık olduklarını, eskisi gibi müşrik kalmak istediklerini söyledi. Sonra, kal'ada sığınmış olanların da gelip boyun bükmelerini, gelmiyenler için Tâife yaptırmış olduğu işkencenin bunlara da yapılacağını, pek çirkin ve şımarık sözlerle anlattı.

Herkesin Menâha meydânında toplanmasını, sokak sokak bağırarak bildirdikleri için ve kal'a kapıları da kapatıldığı için, herkes korkmuşdu. Tâifliler gibi işkence ile öldürüleceklerini anlamışlardı. Çocuklarının gözlerinden öperek, kadınlarına vedâ' edip halâllaşarak, Menâha meydânında toplandılar. Erkekler bir tarafa, kadınlar başka tarafa çekilip, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” mubârek türbesinin nûrlu kubbesine karşı boyun bükdüler. Medîne-i münevverede o zemâna kadar, böyle bir kara gün görülmemişdi. Sü'ûd kuduruyor. Müslimânlara karşı görülmemiş bir kin ile köpürüyordu. Fekat, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” bereketi ile, Allahü teâlâ, Medîne şehrini kana boyamaktan korudu. Edebe, hayâya sıgmıyan çok çirkin ve kötü sözlerle müslimânlara hakâret etdikden sonra, Medîne kal'asına eşkiyâsını yerleşdirdi. En güvendiği Hasen Çavuş adındaki bir alçağı Medîneye vâlî bırakıp, kendisi **(Der'ıyye)**ye gitdi. Hac zemânında Mekkeye gelip, hac yaptıktan sonra, yine Medîneye geldi. Şâm kâfilesi Medînedeki iki üç konak açıldıkda, Sü'ûd mahkeme binâsına geldi. Resûlullahın “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” mubâ-

rek türbesinde ve Mescid-i Nebevî hazînesinde bulunan ve bin seneden beri çeşidli islâm sultânları, islâm kumandanları, islâm san'atkârları ve islâm ilm adamları tarafından ve bütün islâm dünyâsından seçilerek ve özenerek gönderilmiş olan pek kıymetli hediyeleri, târîhî büyük ehemmiyyet taşıyan san'at eserlerini, altınlarla süslü, cevherlerle ve kıymetli taşlarla işlenmiş behâ biçilmez eşyâyı ve seçme mushaf ve nâdîde kitâbları, taş yüreği ve kara kalbi titremeden yağma etdirdi. Bu edepsizlikden ve alçaklıktan da, müslimânlara karşı olan kin ateşi sönemeyince, yıkılmaktan kurtulmuş olan Eshâb-ı kirâmın ve şehîdlerin türbelerini de yıkdırdı. Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” mubârek hüccresinin kubbesini de yıkdırmak istedi ise de, müslimânların hıçkırık ağlamaları ve yalvarmaları üzerine, Şebeke-i se'âdeti harâb edip, duvarları bıraktı. Medîne şehrini çeviren duvarların ta'mîr edilmesini emr etdi. Medîne ehâlîsini Mescid-i Nebîye topladı. Mescid kapılarını kapatıp, kürsîye çıktı. Şöyle dedi:

Ey cemâ'at! Size nasîhat vermek ve emrlerime uymanızı tenbîh etmek için buraya topladım. Ey Medîne ehâlîsi! Bugün dîniniz temâm oldu. Müslimân oldunuz. Allahı sevindirdiniz. Artık babalarınızın, dedelerinizin bozuk olan dinlerine özenmeyiniz! Allahın onlara rahmet etmesi için düâ etmeyiniz! Onların hepsi şirk üzere öldüler. Müşrik idiler. Allaha nasıl ibâdet edeceğinizi, nasıl düâ edeceğinizi, din adamlarımıza verdiğim kitâblarda bildirdim. Din adamlarımın bildirdiklerine uymıyanlarınız olur ise, mallarınızın ve eşyânızın, çocuklarınızın ve kadınlarınızın, kanınızın, askerim için mubâh olduğunu biliniz! Hepinizi zincire bağlayıp, işkence yapacaklar ve öldüreceklerdir. Peygamberin “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” türbesi önünde, dedelerinizin yaptığı gibi salât ve selâm söylemek için saygı ile durmak, vehhâbîlik dîninde yasaktır. Türbe önünde durmayıp, geçip gitmeli. Giderken yalnız, **(Esselâmü alâ Muhammed)** demelidir. Peygambere saygı, imâmımız Muhammed bin Abdülvehhâbın ictihâdına göre bu kadar yetişir.

Sü'ûd, bu sözleri ve bunlara benzer dahâ birçok yazamıyacağımız çirkin ve kaba sözleri söyledikten sonra, Mescid-i se'âdetin kapılarını açdırdı. Oğlu Abdüllahı Medîneye vâlî bırakıp, kendisi Der'ıyyeye gitdi. Bundan sonra, Abdüllah bin Sü'ûdün Medînedeki müslimânlara etmediği fenâlık kalmadı. Sü'ûd, Londrada hâzırlanan plânları, hep ingiliz silâhları ve altınları ile ve aldığı emrlere göre yaptı.

41 - Osmânî devleti, bu senelerde dış devletlerle uğraşmakta ve ingilizlerin körüklediği isyân ateşlerini söndürmeğe çalışmakta idi. Bunun için, hicâzdaki eşkıyâyı karşı, müslimânlara yardım

etmek imkânını bulamadı. [Mekteb-i sultânî müdürü Abdürrahmân Şeref beğ, 1325 hicrî ve 1909 mîlâdî senesinde basılan **(Fezle-ke-i târîh-i devlet-i Osmâniyye)** kitâbında diyor ki, (1213 [m. 1798] de fransızlar Mısır işgâl etdi. Uzun muhârebelerden sonra Mısır 1216 da istirdâd edildi. Anadolu da ve Rumelide zuhûr eden eşkiyâ ile uğraşıldı. 1221 de Rusya Hotin ve Bender kal'alarına hücum etdi. İngiliz donanması, bunu fırsat bilerek Marmaraya girdi. Yedi-kuleye kadar gelerek, sâhilleri top ateşine tuttu. Halîcdeki donanmanın kendisine teslim edilmesini istedi. Başda pâdişâh üçüncü sultân Selîm olmak üzere, bütün me'mûrların gayreti ile sâhillere binden ziyâde top yerleştirilerek, İngiliz donanmasına ateş edildi. Donanma on gün dayanamayıp kaçtı. Fekat, dâhilî düşmanlar İstanbulda ihtilâl çıkarıp, 1223 de sultân şehîd edildi. Rusya 1224 de tekrâr hücum etdi. Bu harb 1227 Bükreş müâhede-sine kadar devâm etdi.)] 1226 [m. 1811] senesinde, Sü'ûdun müs-limânlara işkenceleri ve islâm dînine olan hakâretleri, dayanılmı-yacak hâl aldığından, müs-limânların halîfesi sultân II. Mahmûd hân-ı Adlî "rahmetullahi aleyh" Mısır vâlîsi Muhammed Alî pâşaya "rahime-hullahü teâlâ" fermân gönderip, eşkiyâyı terbiye et-mesini emr eyledi. Muhammed Alî pâşa, oğlu Tosun pâşanın ku-mandasında bir kolorduyu, Ramezân ayında Mısr'dan yola çıkar-dı. Tosun pâşa, Medînenin iskelesi olan **(Yenbû')** şehrini aldı. Cü-deyde yolu ile Medîneye giderken, **(Safrâ)** vâdisi ile Cüdeyde bo-ğazı arasında ve (1226) zilhicce ayı başında büyük bir muhârebe olup bozguna uğradı. Tosun pâşaya birşey olmadı ise de, Osmânî müs-limânlarının çoğu şehîd oldu. Muhammed Alî pâşa buna çok üzül-dü. Büyük bir kolordu ile kendisi yola çıktı. Orduda onsekiz top, üç havan topu ve pek çok silâh vardı. 1227 [m. 1812] senesinin Şa'bân ayında Safrâ ve Cüdeyde boğazlarını geçdiler. Ramezân ayında, birçok köyleri harbsiz ele geçirdiler. Muhammed Alî pâşa, çok kurnaz davranıp, bu başarıları para ile sağladı. Dahâ doğrusu, bu kurnazlığı ona şerîf Gâlib efendi "rahime-hullahü teâlâ" öğret-ti. Para ile köyleri ele geçirdi. Bu yolda yüzonsekizbin riyâl dağı-tıldı. Tosun pâşa da, babası gibi, şerîf Gâlib efendi ile görüşmüş ol-saydı, koca bir orduyu elinden çıkarmamış olurdu. Şerîf Gâlib efendi, Mekke'de vehhâbîlerin emîri idi. Fekat, Mekkenin o azgın şakîlerden kurtarılmasını gönülden istemekde idi. Muhammed Alî pâşa, Zilka'de sonunda Medîneyi de kansız ele geçirdi. Bu zafer-leri, halîfe hazretlerine arz edilmek üzere Mısra bildirdi. Mısrda üç gün üç gece bayram yapıldı. Zafer müjdeleri bütün islâm mem-letlerine bildirildi. Muhammed Alî pâşa, bir fırkayı da, Cidde yolundan Mekkeye göndermişti. Bu fırka, (1228) Muharremi baş-

larında Ciddeye geldi. Mekkeye yürüdü. Şerîf Gâlib efendinin gizlice göndermiş olduğu plânlara uyararak, kolayca Mekkeye girdi. Osmânî ordusunun Mekkeye yürüdüğü şehre yayılınca, Sü'ûdün askerleri, kumandanları ile birlikde, dağlara kaçdılar.

Sü'ûd bin Abdül'azîz binikiyüzyirmiyedi (1227) senesinde, haccdan sonra Tâife gitmiş, islâm kanı dökülen yerleri gezmiş, fesâd ocağı olan Der'ıyyeye dönmüşdü. Der'ıyyeye gelince, Medîne-i münevverenin ve sonra Mekke-i mükerremenin Osmânîlilerin eline geçdiğini işitince, şaşkına döndü. O sırada Osmânî ordusu Tâife yürüdü. Tâif zâlimi olan (Osmân-ül-Mudâyıkî), askerleri ile birlikde, korkudan kaçmış olduğundan, şehir harbsiz ele geçirildi. Müjde haberi İstanbula, müslimânların halîfesine arz olundu. Sultân Mahmûd hân-ı Adlî "rahime-hullahü teâlâ" bu müjdeye çok sevindi. Allahü teâlânın bu ihsânına hamd eyledi. Muhammed Alî pâşaya teşekkürler ve ihsânlar gönderip, Hicâza tekrâr giderek eşkiyâyı teftîş ve kontrol etmesini emr buyurdu.

Muhammed Alî pâşa, sultân Mahmûd hânın fermânına uyararak, Mısrardan tekrâr yola çıkdı. Bu sırada, şerîf Gâlib efendi, Osmânî ordusu ile birlikde Tâife gitmiş, elleri kanlı vâlî Osmânî aramağa dağılmışlardı. Plânlı davranarak, şakîyi yakaladılar. Mısra ve oradan İstanbula gönderildi. Muhammed Alî pâşa, Mekkeye gidince, Şerîf Gâlib Efendiyi İstanbula gönderdi. Yerine kardeşi Yahyâ bin Mes'ûd efendiyi "rahime-hullahü teâlâ" emîr yaptı. 1229 Muharrem ayında (**Mubârek bin Magyan**) şakîsi de ele geçirilip İstanbula gönderildi. Binlerle müslimân kanı akıtan bu iki şakî, İstanbul sokaklarında dolaştırıldıktan sonra, cezâları verildi. Yirmialtı sene Mekke emîrliği yapan şerîf Gâlib efendiye sevgi ve saygı gösterilerek Selânike gönderilmiş, oradaistirâhat ederek, 1231 [m. 1815] de vefât etmişdir. Selânikde türbesi ziyâret edilmektedir.

Hicâzın mubârek şehirleri eşkiyâdan temizlendikten sonra, Yemeneye kadar olan yerleri de temizlemek için bir fırka [tümen] gönderilmişdi. Muhammed Alî pâşa, kendi askeri ile bu fırkanın yardımına gitdi. Bütün oraları da temizledi. Mekkeye döndü. (1230) Recebine kadar orada kaldı. Oğlu Hasen pâşayı Mekke vâlîsi yapıp, Mısra döndü. Kadın, çocuk, binlerce müslimânın kanını akıtan ingilizlerin maşası, alçak Sü'ûd bin Abdül'azîz (1231) senesi ortalarında öldü. Yerine oğlu Abdüllah bin Sü'ûd geçdi. Muhammed Alî pâşa Mısra gelince, oğlu İbrâhîm pâşayı bir fırka asker ile Abdüllahın üzerine gönderdi. Abdüllah ibni Sü'ûd önceden Tosun pâşa ile bir anlaşma yaparak, Der'ıyye emîri kalmak şartı ile, Osmânîlilere itâ'at edeceğine bildirmişdi. Fekat Muhammed Alî

pâşa, bu anlaşmayı kabûl etmemişdi. İbrâhîm pâşa, (1231) senesi sonunda Mısrđan yola çıkdı. (1232) başında Der'ıyyeye vardı. Abdüllah ibn-üs-Sü'ûd, bütün askeri ile karşısına çıkdı. Çok kanlı muhârebelerden sonra, binikiyüzotuzüç 1233 [m. 1818] Zilka'de ayında Abdüllah ibn-üs-Sü'ûd yakalandı. Bu zafer müjdesi Mısra gelince, kal'adan yüz top atılıp, yedi gün yedi gece bayram yapıldı. Her taraf bayraklarla donatıldı. Minârelerde tekbîr getirildi ve münâcâtlar okundu.

Muhammed Alî pâşa, Arabistânın mubârek şehirlerinin eşkiyâdan temizlenmesine çok ehemmiyyet vermiş, muvaffak olmak için çok uğraşmış, bu yolda, sayılamıyacak kadar altın sarf etmişdir. Şimdi de, Sü'ûdî hükûmetinin, dahâ çok altın harcıyarak sapık inançlarını bütün dünyâya yaymak çabasında olduğunu üzüler ek görmekteyiz. Mezhebsizlik felâketinden kurtulmak için, **(Ehl-i sünnet)** âlimlerinin "rahmetullahi aleyhim ecma'în" yazdıkları din kitâblarını okuyup, İslâmiyyeti doğru olarak öğrenmekden başka çâre yoktur.

Abdüllah bin Sü'ûd yakalandıktan sonra, müslimânlara işken ce yapan azgınlar ile birlikde Mısra gönderildi. Binikiyüzotuzdört (1234) Muharreminde, sayılamıyacak kadar çok seyirci arasında Kâhireye getirildiler.

Muhammed Alî pâşa, Abdüllah bin Sü'ûdü pek sevinçli olarak ve nezâketle karşıladı. Şöyle konuşdular:

Pâşa:

- Çok uğraşdınız!

İbn-üs-Sü'ûd:

- Harb, kader kısmet işidir.

- Oğlum İbrâhîm pâşayı nasıl gördünüz?

- Çok cesûrdur. Kurnazlığı dahâ çokdur. Biz de çok çalışdık. Fekat Allahın dediğı oldu.

- Üzülme! Müslimânların halîfesine, senin için şefâ'at mektûbu yazacağım.

- Kaderde ne varsa, o olur.

- O çekmeceyi niçin yanında taşıyorsun?

- Babamın, Hucre-i nebeviyyeden aldığı çok kıymetli eşyâları koydum. Şanlı pâdişâhımıza takdîm edeceğim.

(Pâşanın emri üzerine çekmece açıldı. **(Hucre-i Nebeviyye)**den çalınmış olan eşyâ görüldü. İçlerinde değer biçilemeyecek kadar süslü üç mushaf-ı şerîf ve pek iri üçyüzotuz inci, bir büyük zümrüd

ve ayrıca altın zincirler vardı). Muhammed Alî pâşa, bunları gördükten sonra sordu:

- **(Hazîne-i Nebeviyye)**den alınan kıymetli eşyâ bu kadar değildir. Dahâ çok şeyler olacaktır?

- Hakkınız var, devletli efendim. Fekat ben, babamın hazînesinde bunları buldum. **(Hucre-i se'âdet)** yağmasında babam yalnız değildi. Arab beğleri ve Mekke ileri gelenleri ve **(Harem-i se'âdet)** ağaları ve Mekke emîri olan şerîf Gâlib efendi, yağmada ortak idiler. Eşyâlar kapanın elinde kalmıştı.

- Evet doğrudur! Şerîf Gâlib efendinin “rahmetullahi aleyh” yanında, çok şeyler bulduk aldık.

(Şerîf Gâlib efendinin yanında bulunan eşyânın, vehhâbî yağmacılarından kurtarmak için alınıp saklandıklarını düşünmek lâzımdır. Muhammed Alî pâşanın, (Evet, doğrudur) demesi, şerîf Gâlib efendinin, yağma etdiğine inandığını değil, eşyânın az olmasının sebebini kabûl etdiğini bildirmek içindir).

Bu konuşmalardan sonra, Abdüllah bin Sü'ûd, suç ortakları ile birlikte, İstanbula gönderildi. Binlerle müslimânın kâtili olan bu azgın şakîler, **(Topkapı serâyı)** kapısının önünde i'dâm edilerek cezâları verildi.

İbrâhîm pâşa, Der'ıyye kal'asını yıkdı. Binikiyüzotuzbeş (1235) senesi Muharrem ayında Mısra döndü. Muhammed bin Abdülvehhâbın bir oğlu da Mısra getirilip, ölünceye kadar habs edildi.

Abdüllah ibn-üs-Sü'ûddan sonra, o soydan **(Terkî bin Abdül-lah)** 1240 [m. 1824] de vehhâbîlere baş oldu. Babası Abdüllah, Sü'ûd bin Abdül'azîzin amcası idi. 1249 da, Sü'ûdün oğlu **(Meşârî)** Terkîyi öldürüp yerine geçdi. Terkînin oğlu Faysal da, Meşârîyi öldürüp, 1254 de vehhâbîlerin başına geçdi. Muhammed Alî pâşanın yeniden gönderdiği askere karşı koymak istedi ise de, binikiyüzelidört 1254 [m. 1838] senesinde mîrliva [tuğgeneral] Hurşîd pâşanın eline geçerek, Mısra gönderildi. Habs edildi. Sü'ûdün Mısra bulunan oğlu Hâlid beğ Der'ıyye emîri yapılarak **(Riyâd)** şehrine gönderildi. Hâlid beğ, Mısra Osmânlı terbiyesi ile yetişmiş, Ehl-i sünnet i'tikâdında, nâzik bir zât idi. Bunun için emîrlikde birbuçuk sene kalabildi. **(Abdüllah ibni Sezyân)** adında bir adam, Osmânlı devletine sâdık görünerek, birçok köyü eline geçirdi. Ansızın, Der'ıyyeye saldırıp, Necd emîri oldu. Hâlid Mekkeye kaçdı. Mısra zindanda bulunan Faysal kaçarak, **(Cebel-i Semr)** emîri

İbnürreşîdin yardımı ile, Necde gidip, İbni Sezyânı öldürdü. Osmânlı devletine sâdık kalacağına yemîn ederek, 1259 da Der'ıyye emîri yapıldı. 1282 [m. 1865] senesinde ölünceye kadar va'dinde durdu.

Faysalın (Abdullah, Sü'ûd, Abdürrahmân ve Muhammed Sa'îd) isminde dört oğlu vardı. Faysal ölünce, büyük oğlu Abdullah, Necd emîri yapıldı. Kardeşi Sü'ûd, Bahreyn adasından topladığı kimselerle birlikde 1288 [m. 1871] de isyân etdi. Abdullah, küçük kardeşi Muhammed Sa'îdi, Sü'ûdün üzerine gönderdi. Muhârebede Sa'îdin askeri dağıldı. Sü'ûd, bütün Necd şehirlerini ele geçirmek hulyâsına kapıldı ise de, Abdullah, Osmânlı devletinin bir emîri olduğu için, altıncı ordu kumandanlarından ferîk [tümgeneral] Nâfiz pâşa, Sü'ûdün üzerine gönderildi. Sü'ûd ile yanındaki bütün çeteciler 1291 [m. 1874] de yok edildi. Necd ülkesi râhata ve huzûra kavuştu. Bütün müslimânlar halîfe-i müslimîne “rahmetullahi aleyh” hayrlı düâ etdiler. 1306 [m. 1888] dan sonra, Muhammed ibn-ür-Reşîd, Necdî ele geçirdi. Abdullahı esîr eyledi.

Yemeni elde etdikleri zemân, Tâif ile San'a şehirleri arasında (**Sevvat**) dağları üzerinde yaşıyan bir milyona yakın Asîrli vahşîleri dahî vehhâbî yapmışlardı. Muhammed Alî pâşa, eşkiyânın kökünü temizledikten sonra, bu dağlardaki temizliği sonraya bırakmıştı. Binikiyüzaltmışüç (1263) de Sultân Abdülmecîd hân “rahmetullahi aleyh” zemânında buralar da Osmânlıların idâresi ve kontrolü altına alındı.

Asîrlilerin, kendilerinin seçtikleri emîrleri ve Osmânlıların ta'yîn ettiği vâlîleri vardı. Yumuşak davranan vâlîlere isyân ederler, kendi emîrlere itâ'at etmenin ibâdet olduğuna inanırlardı. Vâlî Kurd Mahmûd pâşa zemânında isyân ederek, Yemendeki Hudeyde şehrine bile saldırmışlar, öldürücü sâm rüzgârı eserek telef olmuşlardı. Binikiyüzsekseneyedi (1287) de de, isyân edip, Hudeyde şehrine saldırdılar ise de, şehirde bulunan az sayıdaki Osmânlı askerleri kahramanca çarpışdıklarından, şehre giremediler. Bunun üzerine, Redîf pâşanın kumandasında bir tümen asker gönderildi. Redîf pâşanın ve Osmânlı kurmaylarının güzel plânları ve idâreleri ile sarp dağlardaki eşkiyâ yuvaları birer birer ele geçirildi. Fitne ve isyân ocakları temizlendi. Redîf pâşanın hastalanması üzerine, Yemen çöllerindeki ve Asîr dağlarındaki vahşîlerin kalcındırılması, islâm bilgilerinin ve ahlâkının oralara yerleştirilmesi için, Gâzî Ahmed Muhtâr pâşa gönderildi.

Arabistân yarımadası, Mısır fâtihi ve ilk Türk halîfesi yavuz sultân Selîm hânın “rahmetullahi aleyh” zemânı olan 923 [m.

1517] senesinden beri Osmânlıların idâresinde kaldı. Şehrler tam bir huzûr ve râhatlıkla idâre edildi ise de, çöllerdeki ve dağlardaki göçebe, câhil olanlar, kendi şeyhlerinin ve emîrlerinin idâresi altında bırakılmışlardı. Bu emîrler, ara sıra isyân ederdi. Çoğu vehhâbî oldular. Halka saldıрмаğa, müslimânları soyup öldürmeğe de başladılar. Hâcıların yollarını kesip, soyarlar ve öldürürlerdi.

1274 [m. 1858] de, İngilizler Hindistânda ihtilâl çıkararak, oradaki islâm devletini yıkarken, Ciddede de fitne çıkardılar ise de, Mekke vâlîsi Nâmık pâşanın siyâseti ile sulh yapıldı.

Binikiyüzyetmişyedi (1277) senesinde bütün bu âsî ve cânî emîrler Osmânlı devletinin itâ'ati ve terbiyesi altına sokuldu.

(Mir'ât-ül-haremeyn) kitâbının yazıldığı 1306 [m. 1888] senesinde, Arabistân yarımadasında oniki milyon insan yaşadığı bildiriliyor. Çok zekî ve anlayışlı iseler de, çok câhil, soyguncu ve kan dökücüdürler. Sü'ûda tâbi' olmaları, onların bu vahşetlerini dahâ da artırmıştır.

Birinci cihân harbinde Osmânlılarla birlikde İngilizlere karşı harb eden emîr İbn-ür-Reşîdin büyük dedesi de İbn-ür-Reşîd idi. Bunun oğlu Alî, Medînenin şimâl şarkında bulunan Hâil şehrinde emîr idi. 1251 [m. 1835] de vefât etdi. Yerine geçen oğlu Abdüllah el-Reşîd, onüç sene emîrlik yaptı. Bunun yerine geçen büyük oğlu Tallâla 1282 [m. 1866] de, İbn-üs-Sü'ûd Faysal zehirli şerbet içirip deli oldu. Tabanca ile intihâr etdi. Yerine kardeşi Mu'teb, Hâil emîri oldu ise de, iki sene sonra, Bender bin Tallâl, amcası Mu'tebi öldürüp emîr oldu. Fekat bu da amcası Muhammed-el-Reşîd tarafından öldürüldü. Muhammed, Necdi ve Riyâdı ele geçirdi. Sü'ûd oğullarından emîr Abdüllah bin Faysalı esîr alıp Hâile götürdü. Abdüllah bin Faysalın kardeşi Abdürrahmân ve bunun oğlu Abdül'azîz kaçarak Kuveyte sığındı. Muhammed-el-Reşîd 1315 [m. 1897] senesinde vefât etdi. Yerine geçen birâderi oğlu Abdül'azîz el-Reşîd zâlim olduğundan, vehhâbîliğin yeniden zuhûruna sebep oldu. Riyâd ve Kasîm ve Büreyde emîrleri, **(El-Mühennâ)** köyünde bulunan Abdül'azîz ile anlaşdılar. Abdül'azîz bin Abdürrahmân bin Faysal oniki hecinli ile Kuveytten Riyâda geldi. 1319 [m. 1901] senesinde bir gece Riyâda girdi. Abdül'azîz ibnür Reşîdin Riyâd vâlîsi olan Aclânı bir ziyâfette öldürdü. Zulmden yılmış olan halk, bunu emîr yaptı. Böylece, Sü'ûdî devleti Riyâdda kurulmuş oldu. Üç sene çeşidli muharebeler yapıldı. Abdül'azîz ibn-ür-Reşîd öldürüldü. 1333 [m. 1915] de, Osmânlılar işe karışarak, Abdül'azîz ibn-üs-Sü'ûd Riyâd kaymakamı olmak üzere sulh yapıldı. Sonra, Reşîdîlerle Sü'ûdîler arasında Kasîmde harb olup, Abdül'azîz mağlûb oldu. Riyâda çekildi.

17 Hazîran 1336 [m. 1918] de Abdül'azîz bin Abdürrahmân İngilizlerin teşvîki ile bir beyannâme neşr etdi. Mekkedeki şerîf Hüseyin ve onunla birlikte olanlar kâfirdir. Bunlarla cihâd ediyorum diyerek Mekkeye ve Tâife saldırdı. Fekat, bu şehirleri şerîf Hüseyin pâşadan alamadı. 1342 [m. 1924] de İngilizler, Mekke emîri şerîf Hüseyin bin Alî pâşayı yakalayıp Kıbrısa götürdü. Pâşa 1349 [m. 1931] de, kapatıldığı otelde vefât etdi. Abdül'azîz bin Abdürrahmân, 1924 de Mekkeyi ve Tâifi râhatça ele geçirdi. Osmânlı devletin idâresini ellerine geçirmiş olan İttihâdcılarla arası açılan Mekke emîri şerîf Hüseyin pâşaya karşı Medîneyi muhafaza eden Osmânlı askerleri, Mondros mütârekesine göre, 28 Şubat 1337 [m. 1919] da Hicâzdan ayrılmış, şerîf Hüseyin pâşanın oğlu şerîf Abdullah da Medîneye yerleşmişti. Babası ölünce, İngilizler bunu da Medîneden çıkarıp Ammâna sürdü. 1365 [m. 1946] da Ürdün devletini kurdu ise de, 1370 [m. 1951] de Mescid-i aksâda nemâz kılar-ken İngilizlerin kirâlık kâtilleri tarafından öldürüldü. Yerine oğlu Tallâl geçti. Fekat, hasta olduğundan yerini oğlu Melik Hüseyine terk etdi. Şerîf Hüseyin pâşanın ikinci oğlu şerîf Faysal, 1339 [m. 1921] da Irâk devletini kurdu. 1351 [m. 1933] de vefât etdi. Yerine oğlu Gâzî geçti. Bu da, 1939 da, yirmibir yaşında ölünce, yerine oğlu İkinci Faysal Irâk meliki oldu. Fekat, 1958 Ağustosunun ondördüncü günü ihtilâlde general Kâsım tarafından, yirmiüç yaşında iken öldürüldü. İkinci bir ihtilâlde Kâsım da öldürüldü. Irâk ve Süriye devletleri, çeşidli ihtilâller sonunda sosyalist (Ba's) partisinin eline geçtiler ve Rusların kolonisi hâline geldiler.

Abdül'azîz bin Abdürrahmân, Medîneye çok saldırdı. 1926 hü-cûmunda, Resûlullahın "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" mubârek türbesini de bombaladı. Fekat, şehre giremedi. 1344 ve 9 Eylül 1926 da İstanbulda çıkan Son Sâat Gazetesi, şu haberi vermişti:

MEDÎNE BOMBARDIMANI

İbn-üssü'ûd Abdül'azîz tarafından Medîne-i münevverenin bombardıman edilmesi, Hindistân halkı arasında galeyân yaptığını yazmışdık. Hindistânda çıkan (The Times of India) diyor ki:

(Son zemânlarda Medîneye hü-cûm ve Kabr-i Nebevîyi bombardıman haberlerinin Hind müslimânlarında husûle getirdiği te'sîri hiçbir hâdise vücûde getirmemiştir. Hindistânın her tarafında bulunan müslimânlar, bu hâdise dolayısı ile, o makâm-ı mukaddese ne derece hurmetkâr olduklarını göstermişlerdir. Hindistânda ve Îrândaki bu mühim te'essürât, hiç şübhesiz İbni Sü'ûd üzerinde te'sîr yapacak ve onu bütün islâm memleketlerinin nefretini kazanma-

mak için, böyle alçak hareketlerde bulunmaktan men' edecektir. Hind müslimânları İbnüssü'ûda bu fikrlerini açıkça bildirmişlerdir).

Birinci cihân harbinde, Osmânlı devletini eline geçirmiş olan (**İttihâd ve Terakkî**) komitacıları din câhili idi. İslâmiyyetden ve islâm terbiyesinden ve islâm ahlâkından mahrûm idiler. İş başında-kilerin çoğu ingiliz masonu idi. İmperatorluğun her tarafında yaptıkları gibi, Arabistânda da, millete zulm, işkence yapılmasına sebep oldular. Müslimânlara kan kUSDurdular. Sultân ikinci Abdülhamîd hân “rahmetullahi aleyh” zemânında adâlete, merhamete, ihsâna ve saygıya alışdırılmış olan Arabistân ehâlîsi, Türkleri kardeş gibi severlerdi. İttihâdcıların sebep olduğu zulm, işkenceler karşısında şaşkına döndüler. Mekke emîri şerîf Hüseyin bin Alî pâşanın “rahmetullahi aleyh” akrabâsı ve dâmâdı ve birçok arab beğleri, Cemâl Pâşa tarafından Şâmda işkence ile öldürüldü.

(**İttihâdcılar**) adındaki hareket ordusu, Selânikden İstanbula gelince, ilk iş olarak, Londradaki müstemlekeler nezâretinin emri ile, son islâm halîfesi olan sultân ikinci Abdülhamîd hânı “rahmetullahi aleyh” tahtından indirerek, devlet işlerini kendi ellerine aldılar. Devlet işleri, ingiliz masonlarının yetiştirdikleri İslâm düşmanlarının eline geçdi. Halîfe zemânında iş başında bulunanları ve ilm adamlarını ve yazarları, kimini zindanlarda çürüterek, kimini kapıdan, câmi'den çıkarken arkalarından vurdurarak öldürdüler. Halîfe yaptıkları sultân Reşâdı “rahmetullahi aleyh” kukla gibi ve işbaşına getirdikleri meb'ûsları, tabanca tehdîdi ile, maşa gibi kullandılar. Memleketi harbden harbe, felâketden felâkete sürüklediler. Dîni, islâmiyyeti bırakarak, işkencelere, eğlencelere, sefâhete koyuldular. Dolu-dizgin giden bu kudurmuşca akıntıya (dur!) diyen hamiyetli vatandaşları, ilerisini gören hâlis müslimânları sürdüler, asdılar. Bu uyanık müslimânlardan biri, şerîf Hüseyin bin Alî pâşa idi “rahmetullahi aleyh”. Sultân Abdülhamîd hân “rahmetullahi aleyh” zemânında, İstanbulda mühim makâmlarda bulunan şerîf Hüseyin pâşa (**Mîr-i mîrân**) ya'nî Beğlerbeği rütbesini taşıyor, halîfeye ve devlete hizmetlerde bulunuyordu. İttihâdcıların, memleketi (**Birinci cihân harbi**) felâketine sürüklemelerine karşı çıktığı için (**Mekke emîri**) vazîfesi ile İstanbuldan uzaklaştırılmışdı. Enver pâşanın 22 Zilhicce 1332 ve 29 Teşrîn-i evvel 1914 de hâzırlatıp sultân Reşâda “rahmetullahi aleyh” imzâ etdirdikleri harb kararına (**Cihâd-ı ekber**) adını takarak bütün islâm memleketlerine dağıtdılar. Zevallı sultân Reşâd kendini hakîkî halîfe sanıyor. Arasına müslimânlıkla bağdaşmayan emrleri imzâlamağa zorlanınca, yakınlarına, (Yâhû bunlar beni hiç dinlemiyor) diyerek, ortada

dönen dolapların farkına vardığını anlatmaktan geri kalmıyordu.

Şerîf Hüseyin pâşa “rahmetullahi aleyh” ittihâdcıların bir yandan dinden, îmândan ve din düşmanları ile cihâddan söz ederken, öte yandan da koca imperatorluğu parçalamaya sürüklediklerini, binlerce müslimân gencini ateşe atdıklarını anlıyor, daldıkları gafletin ve sefâhatin, hiç de sözlerine uymadığını görüyor. Milleti bu eşkiyanın elinden ve memleketi başımıza gelecek vahim neticelerden kurtarmak yollarını arıyordu. Cemâl paşanın Şâmda yaptığı çılgınca eğlenceleri ve şerîf hânedânından kıymetli kimseleri öldürdüğünü işiterek, oğlu şerîf Faysal efendiyi Mekke'den Şâma gönderdi. Faysal efendi, bütün bu kötülüklerin vâkı' olduğunu anlayıp babasına bildirince, şerîf Hüseyin pâşa, artık dayanamadı. Bütün müslimânlara işin içyüzünü bildirmek için, 25 Şa'bân 1334 [m. 1916] târîhli birinci beyânnâmesini ve 11 Zilka'de 1334 de ikinci beyânnâmesini neşr etdi. İttihâdcılar, bu haklı çağrıya (**İsyân beyânnâmesi**) dediler. İstanbul'da çıkan ittihâdcı gazetelerdeki kirâlık kalemler, Şerîf Hüseyin pâşaya ağza ve akla gelmiyen küfr ve iftirâları savurdular. Fekat hâdiseler şerîf Hüseyin pâşanın haklı olduğunu gösterdi. İttihâdcılar, şerîf Hüseyin pâşanın beyânnâmelerinden uyanacakları yerde, onu vatan hâini i'lân etdiler. Üzerine alaylar gönderdiler. Senelerce kardeşi kardeşe boğdurdular. Mekkeyi ve Medîneyi o hâlis müslimânlara, sevgili Peygamberimizin “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” oğullarına vermemek için, çok ma'sûmun şehîd düşmelerine sebep oldular. Bununla da kalmayıp, o mubârek yerleri, islâm kâtili, çöl eşkiyası, câhil, zâlimlere kapdırdılar. İttihâdcılar, koca Osmânî İmperatorluğunu da düşmana teslim edip kaçdılar. 30 Ağustos 1340 [m. 1922] târîhindeki Türk istiklâl zaferi olmasaydı, türklük ve müslimânlık onun dediği gibi, büsbütün yok olacaktı. İngilizlerin Sevr muâhede-i ile sapladıkları hançer, âlem-i islâmı mahv edecekdi.

Aşağıdaki iki beyânnâme dikkat ile okunursa, şerîf Hüseyin pâşanın hiç de (**Arab istiklâli**) diye birşey düşünmediği anlaşılır. O, kavmiyyeti değil, bütün müslimânların islâm bayrağı altında kardeşçe yaşamalarını istiyordu. İttihâdcıların gazeteleri, kara köpeklerle arab arab derken, arab saç, arab sabunu gibi sözlerle ve kara fatma böceği gibi uydurma isimlerle arab milleti ile alay ederken, Mekke'deki ve Medîne'deki temiz müslimânlar, bütün islâm milletlerinin kardeş olduklarına inanıyor, hepsini kardeş gibi seviyorlardı. Ne yazık ki, ittihâdcı komitacılarda bu îmânlı rûh ve bu güzel anlayış yokdu. Onlar, bu hâlis müslimânlara âsî derken, isyân hâlinde olan, Türk askerine saldıran ve Osmânî topraklarını

kapışmakta olan kimselere, birşey demiyorlardı. Mekkedeki Peygamberler soyundan olan temiz müslimânlar ile boğuşmağı tekrâr tekrâr emr eden ittihâdcılar, isyân hâlinde olan Abdül'azîz bin Abdürrahmân bin Faysala dostluk mektûbları yazarak, (Askerinle Medîneye gel! Berâberce Mekkeye gidelim. Padişâha isyân etmiş olan Emîr Hüseyini yakalıyalım) diyordu. Abdül'azîz, bu mektûblara cevâb bile vermedi. Çünkü o, Türklerin Mekkeye girmesini istemiyordu. Kendisi İngilizlerle anlaşmış olup, Arabistânın kendisine verileceği zemânı bekliyordu. Öyle de oldu. Abdül'azîz, o sıralarda, Bahreyn adalarında bulunan İngiliz kumandanı ile anlaşmış, İngilizlerden aldığı silâhlarla, Basra körfezi sâhilindeki Osmânlı şehirlere saldırıp ele geçirmek çabasında idi. Şöyle ki:

Necd çöllerindeki Abdül'azîz ile ibn-ür-Reşîd kabîlelerinin senerce döğüşerek kan dökmelerine son vermek için, Fârûkî Sâmi pâşa (**Kasîm**) mutesarrıfı yapıldı. Abdül'azîz, Sâmi pâşayı ve Türk askerlerini bir hücumda esîr almak, bağlayıp Riyâda götürmek üzere sû-i kasd hâzırladı ise de, Kasîm şehrindeki şeyhler, devletle başa çıkılmaz diyerek, mâni' oldular. Abdül'azîz, Sâmi pâşaya, (Kasîm bu kadar askeri besliyemez. Aç kalırsınız. Medîneye dön) dedi. O da, bu sözü dost nasîhati sanarak, Medîneye çekildi. Asker çekilince, Abdül'azîz, Kasîm kal'asındaki Osmânlı sancağını indirdi. Kasîmi böyle ele geçirdikten sonra, Necd Mutesarrıflığının merkezi olan (El-Hâssa)ya saldırarak, Osmânlılardan zorla aldı. İttihâdcılar Abdül'azîzi beğeniyorlar, ona birşey demiyorlar. Bilhâssa dinde reformcu olan Basra meb'ûsu Tâlib-ün-Nakîb, onun bu saldırılarını hizmet kılığına sokuyordu. Abdül'azîz, o sırada ibn-ür-Reşîde saldırdı ise de mağlûb ve perîşân oldu. Sü'ûd oğullarından çoğu öldü. Abdül'azîzden alınan ganîmetler arasında İngiliz silâhları ve birçok şapka vardı. Abdül'azîzin bu darbeyi yimesi, Mekke ve Medîneye saldırmasını geciktirdi. Fekat, İngilizlerin ve meşhûr câsûs yüzbaşı Lavrensin körüklemesi ile 17 Hazîran 1336 [m. 1918] de şerîf Hüseyin pâşaya harb i'lân ederek, Mekkeye saldırdı. Fekat, mağlûb olarak Necde çekildi. 1342 [m. 1924] de, Mekke ile Tâifi ve 1349 [m. 1931] de Medîneyi İngilizlerden teslîm aldı. 1351 [m. 1932] Eylül ayının 23. cü günü de (Sü'ûdî Arabistân devleti)ni kurdu.

[Abdül'azîz bin Abdürrahmân 1373 [m. 1953] de ölünce, yerine oğlu Sü'ûd geçti. Sü'ûd oğullarının yirmincisi olan bu adam, sefâhate düşkün idi. Atınada içkili kadınlı sefâhet sürerek 1384 de öldü. 1964 de, kardeşi Faysal bunun yerine geçti. Faysal, petrol şirketlerinden ve hâcılardan her sene aldığı milyonlarca altını, vehhâbîliği yaymak için, her memlekete saçdı. 1395 [m. 1975]

Mart ayında, yeğeni tarafından, Riyâddaki serâyında öldürüldü. Yerine kardeşi Hâlid geçti. Hâlid 1402 [m. 1982] de öldü. Yerine kardeşi Fahd geçti. Fahd, 1417 [m. 1996] de felç olarak kıpırdayamaz hâlde, İspanyadaki serâyında tedâvî edilmekte iken öldü.]

Medîne muhafızları Basrî ve Fahrî pâşalar, Abdül'azîzin bu hiyânetlerini yakından gördükleri hâlde, ittihâdcılardan aldıkları emrlere uymağı vazîfe sayarak, şerîf Hüseyin pâşayı ve oğullarını âsî ilân etdiler. Kardeşi kardeşe boğdurmağa âlet oldular. Hicâz vâlî ve kumandanı Gâlib pâşa din bilgisi kuvvetli, ileri görüşlü, tecrübeli bir kumandan olup, ittihâdcıların emrlere aldanmadı. Uzun ve esâslı inceleme ve araştırmalar yaparak şerîf Hüseyin pâşanın haklı olduğunu ve iki Beyânnâmesini din ve millet sevgisi ile yazmış olduğunu anladı. Şerîf Hüseyin pâşaya yapılan iftirâlara karşı aşağıdaki günlük emri yayınladı:

Emîr hazretlerinden hiçbir sûretle şübhe edilmemelidir. Böyle bir ısyân çıkarması ihtimâli aslâ yoktur. Bu yolda çıkarılan sözlerin hiçbirisi doğru değildir. Şerîf Hüseyin pâşa, halîfe-i müslimîne tâm bir itâ'at ile bağılı olup, ömr-i şâhânelerinin uzaması için her zemân düâ etmektedir.

Gâlib pâşa, bu yazısından, ittihâdcı eşkiyâsının elebaşlarından olan dördüncü ordu kumandanı Cemâl pâşaya ve İstanbul'a da gönderdi. Bu yazısında şerîf Hüseyin pâşanın, hâlis müslimân olduğunu, da'vâsında haklı olduğunu açıkça savunmuştu. Fekat ne yazık ki, ittihâdcılar şerîf Hüseyin pâşayı ve oğullarını, kendilerine büyük bir mâni' görüyorlar. Bunların milleti uyandırarak, işkence ve taşkınca davranışlarına son verileceğinden çok korkuyorlardı. Şerîf oğullarını âsî durumuna sokmak için, iğrenç hîleler hâzırlandı. Medînedeki kahraman Türk subaylarına savaş emri gönderildi. Senelerce kardeş kanı akıtıldı. Şerîfleri âsî, hattâ hâin sanarak onlara ateş açan ma'sûm subayların çoğu, sonunda aldatıldıklarını anladılar. Başlarında fırka kurmay başkanı albay Emîn beğ olmak üzere, yüzlerce subay birleşip, (**Merkez hey'eti**) kurdular. Çeşitli beyânnâmeler dağıtarak, Hicâzda oynanan cinâyetleri bildirdiler. (Kumandan ve dalkavukları yalan söylüyorlar. Arab-Türk, iki millet olarak bundan sonra da kardeş gibi yaşayacaktır. Zâten kardeş değil mi idik? Târîh ve din bağları ile birbirimize bağılı değil miyiz? Kavm-i necîb-i arab istiklâlîni kazanmakla düşmanımız olabilir mi? Onlara da sorarsanız "Hayır!" diyeceklerdir. Elbirliği ile çalışacağız. Askerlerimizi Yenbû' iskelesine kadar göndermek için şerîf hazretleri develer hâzırladılar. Hastalarımıza ilâclar gönderdiler. Hepimizin sâhile kadar râhat naklini düşündüler. Bun-

dan büyük insâniyyet olur mu? Bundan büyük kardeşlik olur mu? Böyle yapmayıp, Medîneden Yenbû' iskelesine yürüyerek gidiniz deselerdi, hayır biz kahramanız, asarız, keseriz, otomobil isteriz mi diyecekdik? Bundan sonra maksadsız olarak ölmeği göze almak yiğitlik değildir. Bu yazımız, hakîkati anlayamayanlar içindir. Ekseriyyet anlamışdır. Bu zulme, hazret-i Peygamber efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” dahî evet der mi?) dediler.

Medîne muhâfızı Fahreddîn pâşa, hâlâ ittihâdcı hükûmetin emrine uymakta ısrâr ediyordu. Türk subayları, 10 Kânûn-i sâni 1337 [m. 1919] sabâhı pâşanın yatak odasını sardılar. Yâveri mülâzim-i evvel [üsteğmen] Şevket beğ gürültüyü işitince, dışarı çıktı. Mîralaylar, kaymakamlar, binbaşılar, yüzbaşılar, mülâzımler, seçilmiş piyâde ve jandarma neferleri merdivenleri çıkıyorlardı. Yâveri götürdüler. Odaya girenler, pâşanın bileklerini yakaladı. Dışarı çıkarılıp otomobile bindirildi. İki subay arasında, Yenbû' iskelesine götürüldü. Subaylar ve askerler, anavatana İstanbula kavuşmak sevinci içinde idi. Fekat, İngilizler hepsini Mısra götürdü. Mısırda altı ay ingiliz esâretinde kaldılar. Pâşa, 5 Ağustosda, harb suçlusu olarak, Maltaya götürüldü. İki sene orada bırakıldı. Bu kahraman Türk kumandanı, ittihâdcıların çılgınca verdikleri emrlere uymağı bir vatan borcu bildiği için, Medînede hareketsiz kalmış, azılı islâm düşmanı İngilizlerle döğüşmek fırsatını bulamamışdı. İttihâdcılar, hükûmeti ele geçirdikten sonra, kahramanlar yurdunu parçalamakla kalmayıp, Fahreddîn pâşa gibi nice vatan evlâdlarının düşman zıندانlarında, senelerce inlemelerine sebep oldular. Mekke ve Medîne gibi mubârek yerlerimizi, Peygamber efendimizin soyundan, hâlis müslimân şerîf evlâdına vermemek için, binlerce ma'sûm Türk ve müslimân kanı dökülmesine sebep olduğdan başka, o mubârek toprakları, hakîkî müslimânların ve Türklerin târihi düşmanı olan, elleri kanlı, kalbleri katı kimselere bıraktılar.

ŞERÎF HÜSEYN PÂŞANIN BİRİNCİ BEYÂNNÂMESİNİN TERCEMESİ

Târîhi iyi bilenler pek iyi anlar ki, islâm birliğinin kuvvetlenmesi için, islâm âmirlerinden ve hâkimlerinden (devlet-i aliyye-i Osmâniyye)ye ilk olarak bî'at edenler, bağlananlar, Mekke-i mükerrerme emîrleridir.

Osmânlı sultânlarının (Kitâbullah) ve (Sünnet-i Resûlullah)ı icrâ ve islâmiyyete uymakdaki gayretleri ve bu uğurda vücûdlarını fedâ etmeleri dolayısıyla, bu (arab emîrleri), Osmânlılara her zemân sıkı bağlandılar. Hattâ, 1327 [m. 1909] senesinde ben, arablardan meydâ-

na gelen bir kuvvetle, arabların üzerine yürüyerek devlet-i Osmâniyenin şerefini ve haysiyyetini muhâfaza için (**Ebhâ**)nın kuşatılmasını kaldırmağa çalışdım. Ertesi sene, aynı maksadla oğullarımdan birinin kumandasında o hareketi icrâ eyledim. Herkesin bildiği gibi, bu büyük gâyeden hiç ayrılmadım.

(**İttihâd ve Terakkî Cem'iyeti**)nin ortaya çıkması ve devlet işlerini eline alması ve temelinden bozuk olan idâresi, dâhilde ve hâricde birçok karışıklıklara ve herkesin bildiği üzere, birçok muhârebelere sebebiyyet vermiş, devletin azametini ve kuvvetini sarsmış, hele son harbe gereksiz atılmakla, memleketi gâyet tehlikeli bir hâle sürüklemiştir. Bu acı durumu görmiyen, anlamıyan yokdur. Anlatmağa hâcet kalmamıştır.

Biz, bütün Ehl-i islâmın bu büyük islâm devletine olan bağlarının gevşemesini, üzülmelerini ve sıkılmalarını görmek istemiyoruz. Memleketimizin elimizde kalan parçasındaki müslimân ve gayr-i müslim vatandaşların i'dâm edilerek, zindanlarda çürütülerek ve yurdlarından sürülerek, Osmânlı milletin birliği bozulmuş, böylece halkın, malına, canına emniyeti bırakılmamıştır. Bu son muhârebeye katıldıktan sonra, (**Mukaddes topraklar**)da bulunan ehâlînin çekdikleri sıkıntı o kadar büyüktür ki, orta hâlli olanlar evlerinin kapı ve pencerelerini ve bütün ihtiyâc eşyasını satdıktan sonra, damındaki tahtaları da satmağa mecbûr olmuşlardır.

İttihâdcılar bu kadarla da kalmıyarak, saltanat-ı seniyye-i Osmâniyye ile bütün müslimânların arasında yegâne bağ olan (Kitâbullah) ve (Sünnet-i seniyye)yi bozmağa kalkışmışlar ve (Saltanat-ı seniyye)nin başkentinde sadr-ı a'zam, şeyh-ul-islâm ve bütün vezîrlerin ve senatörlerin gözü önünde yayımlanan (İctihâd) gazetesi, Peygamberimize çirkin yazıları ile hakâret etmekten çekinmediği gibi, kimsenin ses çıkaramamasından yüz bularak, Kur'ân-ı kerîmin âyetlerini değiştirmeğe dahî kalkışmış, (Mîrâs bölümü)nü bildiren âyet-i kerîme ile alay etmek küstahlığında bulunmuşdur. [Bu küstahca yazı ve yazarının Ziyâ Gökâlp olduğu (**Fâideli Bilgiler**) kitâbının, (**Doğruya İnan, Bölücüye Aldanma**) kısmında [197.ci sahîfede] bildirilmiştir.]

Bunlardan başka, islâmiyyetin beş esâsından birini yıkmağa kalkışmışlardır. Şöyle ki: Güyâ rus ordusu karşısında harb eden askerlere benzemek üzere, (**Mekke-i mükerrreme**) ve (**Medîne-i münevvere**) ve (**Şâm**)da bulunan müslimân askerlerinin Ramezân-ı şerîf ayında oruc tutmamalarını emr etmişlerdir. Buna benzer birçok islâmî esâsları yıkmaktan ve Allahü teâlânın yasak ettiği şeyleri yapmaktan ve yapılmaktan çekinmemişlerdir.

Şevketli yüce sultânımızın “rahmetullahi aleyh” bütün haklarını elinden aldıkları gibi, serâyâ bir başkâtib seçmek ve ta'yîn etmek hakkını dahî (Zât-ı şâhâne)den esirgemişlerdir. Osmânlı sultânını müslimânların işlerine bakmak hakkından da mahrûm ederek, kendi

yapdıkları ve dünyâya i'lân eyledikleri anayasayı kendileri çiğnemişlerdir. Osmânlı pâdişâhını anayasanın vermiş olduğu selâhiyyetlerden, mahrûm bırakmışlardır. Bütün müslimânlar ve bütün yabancılar, bu alçak davranışları görmekte ve iğrenmektedirler. Böyle, islâmiyyeti yıkıcı işler karşısında, şimdiye kadar hep anlamamazlıktan gelmemiz, iyiye yormamız, müslimânlar arasına fitne ve ayrılık tohumları saçılmaması için olmuştur.

(Devlet-i aliyye-i Osmâniyye)nin idâresi, Enver ve Cemal ve Tal'ât pâşaların ellerinde kaldı sözünün memleketin her tarafına yayılması, boş yere değilmiş. Bunun ne demek olduğu, gün geçtikçe açığa kavuşmaktadır. İstediklerini yaparlar, dilediklerini yaptırırlar. Onların emri, anayasanın, kanûnların üstündedir, demek olduğunu herkes iyice anladı. Mekke (Mahkeme-i şer'iyyesi kâdîsî)na gönderdikleri bir emrde, hâkim huzûrunda şehâdetlerin dinlenmesi ve hâkim huzûrunda yazılmıyan tezkiyelerin kabûl edilmemesi yazılıdır. Bu emr, Kur'ân-ı kerîmde açıkça bildirilen, müslimânlar arasında tezkiye yapılmasını ortadan kaldırmaktadır.

Bunlardan başka, meşhûr islâm âlimlerinden ve arab vatandaşların büyüklerinden emîr **Ömer-el Cezâirî** ve emîr **Ârif-el-Şehâbî** ve **Şefik beğ** ve **el-Müeyyed Şükrü beğ** ve **Asenî** ve **Abdülvehhâb** ve **Tevfik beğ** ve **el-Besat** ve **Abdülhamîd Zerâvî** ve **Abdülgani-el-Arisî**ler ve bunlar gibi dahâ nice kıymetli ve fâideli kimseler, mahkemesiz ve kanûnsuz, asılıyor, kurşuna diziliyor. Serhoş iken, şu'ûrsuz iken verilen emrlerle birçok ocaklar söndürülüyor. Katı kalbli, taş yürekli diktatörlerin bile yapamayacağı bu cinâyetlerde ufak bir ma'zeret bulsam bile bunların geride kalan günâhsız, ma'sûm âilelerinin, kadınlarının, çocuklarının yurdlarından, yuvalarından uzaklaştırılmasına, sürülmelerine, böylece, felâket üstüne felâket, musîbet üstüne musîbet çekdirilmelerine ne ma'zeret gösterilebilir?

Âile reislerinin her ne sebeble olursa olsun öldürülmeleri, zıندانlarda çürütülmeleri, evlerini, evlâdlarını cezâlandıрмаğa kâfi iken, bunları ayrıca sürüp inletmek hiçbir sûretde mantıka, adâlete, insanlığa sığacak birşey olmadığı meydândadır. En'âm sûresi, yüzaltmış dördüncü âyetinde meâlen, **(Hiç kimse başkasının suçu ile cezâlandırılmaz!)** buyuruldu. Adâlete ışık tutan bu emr meydânda iken, ittihâdcıların o canavarca hareketleri, hangi formül ile bağdaştırılabilir? Bu ikinci cinâyeti de bir siyâsî sebebe bağliyerek, bir maddeye uydurabilsek bile, âile reislerini gayb eden kadınların ve çocukların mallarının, mülklerinin ellerinden alınmasına ne denilebilir? Haydi bu en alçak hareketlerine de susalım. Milletın, memleketın selâmeti için, ma'sûmları, mazlûmları korumak vazîfemizi de ihmâl edelim. Fekat, meşhûr mücâhid, kahraman emîr **Abdülkâdir Cezâyirî**'nin nâmûs-u mücessem, iffetli ve şerefli kızının tahkîr edilmesine, haysiyyet ve nâmûsu ile oynanmasına ne sebep gösterilebilir? Oynatılacak, eğlenilecek ba-yağı kadınlar bulunamadı da, târîhin vesîkalandırıldığı, müslimânların

gözbebeği mubârek hanımların asâletine, şereflerine saldıranların düşünce ve hedeflerini anlamıyacak kimse var mıdır?

İttihâdcıların kanûn, ahlâk, insâf dışı taşkın ve şaşkın hareketlerinden herkesin bildiği birkaç fâci'ayı yukarıda bildirdik. Bunları bütün insanlık âlemine ve bütün îmânlı kardeşlerime duyuruyorum. Okuyanlar, anlıyanlar, vicdânlarından doğan hükmü vereceklerdir. Bu komitacıların islâmîyyeti nasıl anladıklarını ve işi nereye kadar götürmek istediklerini bildirmek için, bütün müslimânların kalblerini sızlatan çok alçak, pek küstah bir davranışlarını da yazmadan geçemeyeceğim:

Mekke-i mükerrerme halkının, cânlarına ve nâmûslarına yapılan saldırıların durdurulması için hâzırladıkları gösteri yürüyüşünde, bir ittihâdcı kumandanın emri ile **(Kal'a-i Ciyâd)**dan müslimânların kıblesi ve mü'minlerin Kâ'besi olan **(Beytullah)** üzerine atılan topların iki mermisinden birisi **(Hacer-ül-esved)** mukaddes taşına bir metre, ikincisi üç metre yakın yere isâbet etmiştir. **(Kâ'be-i mu'azzama)**yı örten **(Süt-re-i şerîfe)** de bu mermilerden ateş almıştır. Vatandaşlar **(Kâ'be-i mu'azzama)** kapısını açarak ve üstüne çıkarak yangını söndürmek mecbûriyyetinde kalmışlardır. Bu sırada yangını gördükleri hâlde, **(Makâm-i İbrâhîm)** ve **(Harem-i şerîf)** mescidi üzerine sürekli topçu ateşi yapılmış, bir kaç müslimânın şehîd olmasına sebep olmuşlardır. Halk, günlerce mescide girememiş, nemâz kılınamamıştır. Müslimânların mescidlere ve **(Kâ'be-i mu'azzama)**ya hurmet etmeleri ve ta'zîm eylemeleri lâzım iken, böyle hakâret ve tahrîb etmeğe kalkışan kimselerin îmânlarının ve düşüncelerinin nasıl olabileceğinin anlaşılmasını bütün dünyâdaki müslimânlara bırakıyorum. İslâm dînin ve bütün vatandaşlarımın geleceğini, bu zihniyyetde ve bu inançta olan ittihâdcıların elinde oyuncak olarak bırakamayız. Allahü teâlâ, milletimizi gâfil avlanmaktan muhâfaza buyurdu. Hicâz müslimânları, şimdi kendi çalışması ile istiklâlini kazanmış, bu yiğitler diyârına musallat olan ittihâdcı komitacılarından memleketi kurtarmağa karâr vermiştir. Hiçbir dış ülke ile anlaşmıyarak ve böyle bir yardımı kabûl etmiyerek, kendi îmân kuvveti ve târîhde şanlı sahîfeler bırakan, kahramanlığı ile tam ve mutlak bir istiklâle kavuşmuştur.

Ehl-i islâmın üzerine musallat olan ittihâdcı komitacılarının zulmü, işkencesi altında inliyen memleketlerden ayrılarak **(Dîn-i islâm)**ı korumaktan ve **(Kelime-i tevhîd)**i yükseltmekten ibâret olan mukaddes gâyemize doğru ilerliyoruz. İslâmîyyete yakışan ve uygun olan her dürlü fen bilgilerini öğreneceğiz. İleri sanâyi' kuracağız. Medeniyet yolunda can ile, baş ile çalışacağız. Bütün islâm âlemindeki din kardeşlerimizin, vâcibi, vazîfeyi îfâ için olan bu hareketimizi kardeşçe destekliyeceklerini ve bu mukaddes cihâdımızda bize yardımcı olacaklarını beklemekteyiz.

Ellerimizi rablerin rabbi olan yüce Allahımıza kaldırarak, bize

doğru yolu göstermesi ve bu yolda başarıya kavuşdurması için Onun yüce Peygamberi hurmetine düâ ve istirhâm ediyoruz. Onun yardımı her yalvarana yetişir ve yeter. O çok iyi yardım edicidir.

25 Şa'bân, sene 1334 (1916)

Mekke-i mükerrerme emîri

Şerîf Hüseyin bin Alî

ŞERÎF HÜSEYN PÂŞANIN İKİNCİ BEYÂNNÂMESİNİN TERCEMESİ

Birinci beyânnâmede bildirilen sebeplerden dolayı harekete geçen biz Hicâzlıların gayret ve fikrlerinde, ba'zılarının tereddüde düşebileceğini düşünerek aydın vatandaşlar ve bilgili müslimânlar için bu ikinci beyânnâmeyi de yayınlamağı uygun gördüm. Açık ve pek yeni deliller, vesîkalar göstererek, milletimizi uyarıyorum.

İleriyi görebilen müslimânlar ve Osmânlı topluluğunun bilgili ve tecribeli olanları ve bütün dünyânın akllı ve anlayışlı olanları, Osmânlı devletinin umûmî harbe girmiş olmasına râzı değildirler. Bunun başlıca iki sebebi vardır:

Birincisi dâhilî sebeplerdir. Devlet-i aliyye-i Osmâniyye, (**Trablusgarb**) ve (**Balkan**) muhârebelerinden pek yakın zemânda çıkmış, bu savaşlarda askerî ve ekonomik kuvvetleri pek yıpranmış, hattâ bozulmuş ve güç kaynağı olan millet za'îflemiştir. Osmânlı milletin askerleri yurdlarına dönerek çoluk çocuklarının nafakasını kazanmak için çalışmağa başlar başlamaz, birbiri arkasından tekrâr silâh altına çağrılmış, bu hâl millet için bir felâket olmuştur. İttihâdcıların yeniden katıldıkları umûmî harb ise, öncekilerle ölçülemeyecek derecede korkunç ve yıkıcı olduğundan, yıpranmış bir milletin sırtına ağır vergiler ve işkence şeklinde vazîfeler yükleyerek böyle tehlikeli bir harbe milleti sürüklemek aklî işi değildir.

İkinci sebep hâricîdir. İttihâdcıların kurduğu hükûmet, harb eden iki taraftan kendine ortak olanı seçerken çok yanılmışdır. Osmânlı devleti, bir islâm devletidir. Topraklarının coğrafî yeri pek mühim ve geniştir. Sâhilleri, kara sınırlarından dâha fazladır. Bunun için, Osmânoğulları, o yüce sultânlar, hemen her zemân, milletlerinin çoğu müslimân olan ve denizlere hâkim bulunan devletlerle işbirliği yapmışlardır. Bu siyâsetleri, hemen hemen her zemân başarı sağlamışdır. İttihâdcıların tecribesiz ve bilgisiz önderleri, görünüşe kapılarak ve ingilizlerin köksüz, yaldızlı sözlerine aldanarak, Osmânlı sultânlarının “rahmetullahi aleyhim ecma'în” bu siyâsetini bozmışlardır. Doğruyu iğriden ayırabilenler ve târîh bilgisine vâkıf olanlar,

bu şaşkın hareketin kötü ve çok acı netîcelerini hemen görmüşler. İttihâdcılarla işbirliği yapmaktan çekinmişlerdir. Hattâ, bu son harb felâketine katılmak hakkında fikrim telgrafla sorulduğu zemân, görüşümü uzun açıklamış, târihî misâller vererek, onları uyarmağa çalışmış idim. Cevâb olarak gönderdiğim telgraf, düşüncelerimi ve devlete karşı olan iyi niyyetimi ve bağlılığımı ve islâmın şerefini korumak için çırpındığımı gösteren sağlam bir vesîkadır.

Harbin başlangıcında, yanarak yakılarak bildirdiğimiz, korkduğumuz, çok acı, yıkıcı netîceler, şimdi ortaya çıkıyor. Bugün Osmânî devletinin Avrupadaki hudûdları, hemen hemen İstanbul surlarına dayandı. Rus ordularının öncüleri, Sivâs ve Mûsul vilâyetlerinde Osmânî halkını çiğnemektedirler. İngilizler Basra vilâyeti ile Bağdâd vilâyetini aldılar. El-Arîş çölünde, Cemâl pâşanın ahmakca idâresi yüzünden binlerce Osmânî evlâdı esîr düştü. Hiç şübhe yok ki, bu çok elîm gidişi ve ittihâdcıların bu gidişle memleketi sürükledikleri felâketi gören sâdık vatandaşlar, iki şeyle karşı karşıya kalmaktadırlar.

Birincisi, Osmânî devletinin haritadan silinmesi, yok olmasıdır.

İkincisi, bu felâketden, mahv olmakdan kurtulmanın çârelerini arayıp bulmaktır. Bunu araştıрмаğı, düşünmeğı, meşveret etmeğı ve icâb eden teklîflerde bulunmağı bütün islâm âlemine bırakıyorum.

Tehlükeler vatani kuşatmadan, milleti mahv etmeden önce, haklı olarak harekete geçtik. Bir diktatör, mason azınlığın elinde oyuncak olan Osmânî devletinin böyle gâfil ve şaşkın idâresine bağlı kalmakla, devlete, millete fâideli olacağımızı, bilsek değil, zan etsek bile, hiçbir şey söylemez, yerimizden kımıldamaz, her dürlü meşakkate, hattâ ölmeğe tehammül eder, sabr edenlerden olurduk. Fekat, bunun hiçbir fâidesi olamayacağı, ateşi körüklemekden başka bir işe yaramayacağı, artık gün gibi meydândadır. Nasıl meydânda olmasın ki, bizleri yürütmek istedikleri yoldan gitsek, bu yola düşen milletlerin uğradıkları felâkete düşeceğimiz yüzde yüzdür. İttihâdcıların birkaç sene içinde koca devleti parçaladıklarını, müslimânları ve islâm dînini perîşan ettiklerini görmiyen, anlamıyan hiç var mı? Koca imperatorluk, Enver, Cemâl, Tal'ât ve arkadaşları gibi masonların keyflerine kurban oluyor.

Osmânî sultânlarının asrlardan beri tecrube ederek ve devletin ileri gelenleri ile meşveret ederek kabûl ettikleri temelli siyâseti, İngiltere ve Fransa hükûmetleri ile işbirliği yapmak siyâsetidir. Bu siyâset, târih boyunca, devletimize, milletimize hep fâideli olmuştur. Son harbde bu siyâsetden ayrılmamıza sebep olanlar, adı geçen ittihâdcı diktatörlerdir.

Şimdi biz, ittihâdcıların câhil ve ahmak siyâsetlerine ve zâlim ve işkenceli idârelerine karşıyız. Memleketin felâkete sürüklendiğini görüyor, bunu aslâ tasvîb etmiyoruz. Herkes anlasın ki, bu muhâlefetimiz Enver, Cemâl, Tal'ât ve yordakçalarına karşıdır. Bizim bu haklı hareketimize her müslimân râzıdır. Her vatandaş haklı yolumuzda bi-

zimle berâberdir. Hattâ, devlet başkanı, halîfe-i müslimîn de kalbi ile, vicdânı ile, bizimle berâberdir. Bu sözümüzün en kuvvetli vesîkası, ve-lâhd Yûsuf İzzeddîn efendinin ittihâdcılar tarafından tecâvüze uğraması ve şehîd edilmesidir.

Tekrâr ediyorum: Koca Osmânlı devleti bu diktatörlerin kötü niyetlerine ve yıkıcı davranışlarına kurban oluyor. Biz bunların şerrinden Allahü teâlâyâ sığınırız. İttihâdcıların bizi uyaran ve harekete getiren kötü bir davranışlarını da şerefli Türk milletine duyurmadan geçemiyeceğim:

İttihâdcı komitanın azgın şeflerinden Cemâl pâşa, (**Şâm**)da istediğini asmakda, dilediğini kurşuna dizmekdedir. Şâmda bir pavyon meydâna getirmiş, bu fuhuş ve içki batakhânesinde, emrle getirdiği subaylarla birlikde yaptığı âlemde, şehrin ileri gelen müslimân âilelerinin kızlarını hizmetçi olarak kullanmış, millî ve dînî hislerimizi yıkıcı konuşmalar yapılmış, nâralar atılmışdır. Bu alçakca hareketleri Kur'ân-ı kerîmde, Nûr sûresinde bulunan emrleri hiçe saymak olduğu gibi, Türk ve müslimân kadınının şeref ve haysiyetini ayaklar altına almak değil midir? Cemâl pâşanın bu hareketi, ittihâdcıların islâm dînine düşman olduklarını göstermiyor mu?

İttihâdcı komitacıların, masonların merkezi olan [müstemlekeler nezâreti]nin emrleri ile çok üzücü ve yıkıcı ve milleti, memleketi felâkete sürükleyici davranışlarından birkaçını bildirmiş bulunuyorum. Osmânlı topraklarında ve islâm memleketlerinde yaşayan din kardeşlerimi gafletten uyandırmak, böylece millete ve dînime hizmetde bulunmak için bunları yazdım. Bu komitacıların vatan ve milletin mukaddes dînimizin selâmetini düşünmiyerek, yalnız müstemlekeler nezâretinin emrleri ile hareket etdiklerini ve ilâhî emr ve yasaklara inanmak ve saygılı olmak şöyle dursun, bu kudsî hükmleri değiştirmek ve bozmak çabasında olduklarını vatandaşlarıma duyurmak istedim. Böylece, bu yıkıcı, bölücü, şaşkın ve alçak gidişlerine yardımcı olmamalarını ricâ ediyorum. Allahü teâlâyâ âsî olana, insanlara zulm yapana, itâ'at olunmaz. Bunun hareketlerini eli ile, dili ile ve kalbi ile değiştirmeğe gücü yeten, bunu yapmalıdır! İttihâdcıların zararlarını anlayamayıp, hareketlerini beğenenler varsa, bunları da dinlemeğe hâzırım. Doğru yolda olanlara ve fâideli iş yapanlara bizden selâm olsun.

11 Zilka'de 1334 [m. 1916]
Mekke-i mükerrreme emîri
Şerîf Hüseyin bin Alî

Yukarıdaki iki beyânnâme, şerîf Hüseyin pâşanın niyyetinin hâlis, îmânının bütün olduğunu göstermekle berâber, yanlış düşüncelerini ve zararlı hükmlerini de bildiriyor. En büyük hatâsı, ingilizlerin târîh boyunca, islâmiyyete karşı yaptıkları saldırıları anlayamamış olmasıdır. [Denizlere hâkim, askeri, silâhları çok olan ingilizle-

re karşı harbe girmek, elbet yanlış idi. Fekat, bu azılı islâm düşmanı ile işbirliği yapmak, dahâ şaşkın bir hatâdır.] İngilizlerin üçüncü Selîm hân zemânında, Osmânlıları ve islâmiyeti yok etmek için, İstambula kadar yaptıkları baskından habersiz olduğu anlaşılıyor. Hele onun zemânında Asyadaki ve Afrikadaki islâm memleketlerine barbarca saldırmışlar, buraları koloni yapıp, sömürmüşlerdi. Burarlarda, islâm âlimlerini, islâm kitâblarını, islâm bilgilerini ve ahlâkını yok etmişlerdi. Osmânlı sultânı Abdülmecîd hânı “rahmetullahi aleyh” da aldatarak, devlet koltuklarına masonları yerleştirdiler. Böylece, milletin îmânını, ahlâkını bozmağa başladılar. Birinci cihân harbinde İngilizlere câsûsluk yapanları, bu masonlar yetiştirdi. İçerden ve dışardan yıkarak, bu koca imperatorluğu yok etdiler. Sadr-ı a’zam Sa’îd Halîm pâşa, (**İnhitât-ı islâm**) kitâbında, devletin nasıl yıkıldığını uzun anlatmaktadır. Şerîf Hüseyin pâşa, târihî vesîkaları incelememiş olacak ki, en korkunç islâm düşmanının islâma yardım edeceğini ummaktadır. İttihâdcıların kötü olduklarını anlıyan, onun gibi güçlü bir kimse, Şâmda Cemâl pâşayı ve İngilizlere satılmış olan soysuzları etkisiz hâle getirebilir, post kavgası yüzünden, Filistin cebhesinde yapılan hıyânetleri önliyebilirdi. O, bunu kolay yapabiliirdi. Yapsaydı, Osmânlı ordusu bozgundan kurtulurdu. Arabistân yarımadasında büyük bir Hâşimî islâm devleti kurulur, Mekte, Medîne, Kudüs mubârek şehirleri onun elinde kalırdı.

42 - Müslimânların halîfesi, sultân ikinci Mahmûd-i adlî hânın “rahmetullahi aleyh” emri ile Mısır vâlîsi Muhammed Alî pâşâ, mubârek Hicâz topraklarını temizledikten sonra, Eshâb-ı kirâmın ve Resûlullahın zevcelerinin ve şehîdlerin “radıyallahü teâlâ anhüm” türbeleri yeniden yapıldı. (**Mescid-i se’âdet**) ve (**Hucre-i Nebevî**) ta’mîr edildi. Sultân Abdülmecîd hân, bunların yapılması ve işlenmesi ve bakımı için torbalar doluları yüzbinlerle altın harc eyledi. Sultân Abdülmecîd hânın bu yolda çalışması ve uğraşması, şaşılacak kadar çokdur. Bunu 15. ci maddenin sonunda bildirmişdik. [1285] senesinde, sultân Abdül’azîz hân “rahmetullahi aleyh” da, Medîne çevresindeki sûr dıvârlarını sağlam yaptırdı. Ayrıca büyük bir top-hâne, hükûmet konağı, bir habshâne, bir de cebhâne, ya’nî silâh deposu yaptırdı. Sultân ikinci Abdülhamîd hân “rahmetullahi aleyh” Şâmdan Medîne-i münevvereye demiryolu yaptı. 1326 [m. 1908] senesinin ondokuz Ağustosunda ilk tren, Medîne-i münevvereye girdi. Mekke-i mükerremede onaltıncı firka bulunmakta idi.

Sultân ikinci Abdülhamîd hân “rahmetullahi aleyh” zemânında Mekke şehrinde, minâreli altı câmi’, altmışyedi mescid, altı medrese, iki kütübhâne, bir orta, kırküç ilkokul, iki bedestân, dokuz hân, ondokuz tekke, iki hamâm, yirmibeş mağaza, üçbin dük-

kân, bir hastahâne ve kırk çeşme vardı. Ayrıca hâcılar için büyük ve konforlu müsâfirhâneler yapılmıştı. Hârûn-ür-reşîd zemânında, Mekkeye üç günlük uzakdan Arafâta kadar bol su getirilmişti. Sultân Süleymân hânın kızı Mihr-i-mâh sultân, bu suyu Mekke şehrine getirdi. O zemân seksenbin nüfûsu vardı.

Medîne şehri otuz metre yüksek bir dıvarla çevrilidir. Bunun kırk kulesi, dört kapısı vardır. Harem-i şerîfin boyu yüzaltmışbeş, eni yüzotuz adımdır. Harem-i şerîfin cenûb batı köşesinde mermerler ve altın yazılar ile süslü (Bâbüsselâm) kapısı vardır. Harem-i şerîfin içinde cenûb doğu köşesinde (**Hucre-i Nebevî**) bulunur. Kible duvarı önünde, kibleye karşı duran kimsenin sağ tarafında Bâb-üsselâm, sol tarafında da Hucre-i se'âdet bulunur. Bunun her yeri çok kıymetli zînetlerle süslüdür. Medîne evleri, Mekkedeki evler gibi kârgir [taşdan yapılmış] olup, çoğu dört, beş katlıdır. Sultân Süleymân hân "rahmetullahi aleyh", (Kubâ)dan, şehre su yolu yapmıştır. Şehrin iki sâatlik şimâlinde Uhud dağı vardır. On mescid, onyediyedi medrese, bir orta, onbir ilk mekteb, oniki kütübhâne, sekiz tekke, dokuzyüzotuziki dükkân ve mağaza, dört hân, iki hamâm, yüzsekiz müsâfirhâne vardı. Nüfûsu yirmibin idi.

1398 [m. 1978] de İngilterede basılan (**Memleket-ül-arabiyet-üs-sü'ûdiyye**) atlasının bildirdiğine göre, son yapılan caddelerin uzunlukları, Medîne ile Riyâd arası 1011, Tâif arası 535, Cidde arası 424, Mekke arası 442, Tebük arası 686 kilometredir. Mekke ile Riyâd arası 989, Tâif arası 88, Cidde arası 72, Tebük arası 1133, Necran arası 898, Kuwait arası 1879 kilometredir. Mekkedden Tâife giderken, Minâ, Müzdelife ve Arafât meydânından geçilmektedir.

Mekke ve Medîne şehirlerindeki kıymetli târîh ve san'at eserlerini vehhâbîler yıkmakta, yok etmektedir.

(**Mir'ât-i Medîne**)de diyor ki, Medîne şehrindeki (**Mescid-i şerîf**)i, hicretin birinci senesinde Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", (**Eshâb-ı kirâm**) ile birlikde yaptılar. Hicretin ikinci senesi, Receb ayında, kıblenin Kudüsten Kâ'beye dönmesi emr olununca, mescidin Mekkeye karşı olan kapısı kapatılıp karşı tarafa, ya'nî Şâm tarafına yeni bir kapı açıldı. Şimdi bu kapıya (**Bâb-üt-tevessül**) denmektedir. Medîne Kudüse karşı onaltı ay kadar nemâz kılındı. Mekkede iken, önce Kâ'beye karşı nemâz kılınırdı. Hicretten az bir zemân önce, Kudüse karşı kılınması emr olundu. Mescid-i şerîfin kiblesi değiştirilirken, Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" Kâ'beyi mubârek gözleri ile görerek, kıblenin cihetini ta'yîn eyledi. Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" nemâz kıldığı yer, minber ile (**Hucre-i se'âdet**) arasında olup, minbe-

re dahâ yakındır. Haccâcın Medîne-i münevvereye gönderdiği mis-haf, büyük bir sandık içinde olduğundan, bu sandık, bu yerin önün-deki direğin sağ tarafına konulmuşdu. Buraya ilk mihrâbı Ömer bin Abdül'azîz koymuşdur. Mescid-i se'âdetin ikinci def'a yandıktan sonra ta'mîrinde, 888 [m. 1483] senesinde, mermerden şimdiki mihrâb yapılmıştır. Fekat mermer mihrâb Hücre-i se'âdet tarafına biraz dahâ yakın konmuşdur. **(Mescid-ün Nebî)**de minber yapılmamışdı. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" hutbeyi ayakda okurdu. Sonradan buraya bir hurma çubuğu dikildi. Dahâ sonra dört basamaklı bir minber yapıldı. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" üçüncü basamakda ayakda dururdu. Hazret-i Mu'âviye zemânında minberin kapısına perde asıldı. Zemân-ı se'âdetde Mescid-i Nebînin sekiz direği var idi. Mescidin genişletilmesine dînen lüzûm görüldüğü zemânlarda direkler artdırılarak 327 olmuştur. **(Ravda-i Mutahhera)**da üç sıra direk vardır. Her sırada dört direk mevcûddur. Bu direklerin bir kısmı duvarlar içindedir. Meydânda olan direk sayısı 229 dur. Mescidin cenûb divarı kibleye karşıdır. **(Eshâb-ı soffa)**nın kaldıkları çardak, şimâl divarının dışındadır. Bu mubarek yerin zemîni, sonradan gayb olmaması için, döşemeden yarım metre kadar yükseltilmiş, etrâfına da, yarım metre yükseklikde ağaçdan parmaklık yapılmıştır.

Mescid-i şerîf yapılırken, yanına iki **(Zevce-i tâhire)** için de birer oda yapılmışdı. Odaların sayısı zemânla dokuz oldu. Tavanları birbuçuk metre kadar yüksek idi. Odalar, Mescidin şark, şimâl ve cenûb taraflarında idi. Her odanın ve ba'zı Sahâbî odalarının, biri mescide, diğeri sokağa olmak üzere iki kapısı var idi. Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" en çok bulunduğu Âişe "radiyallahü anhâ"nın odasının mescide açılmış kapısı saç ağacından idi. Dört halîfe zemânında, Eshâb-ı kirâm, Cum'a nemâzı kılmak için, sekiz odada yer kapıştırlardı. Hazret-i Fâtımanın odası, hazret-i Âişenin "radiyallahü anhümâ" odası yanında ve şimâl tarafında idi. Bu oda sonradan şebeke-i se'âdet içine alınmıştır. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", vefâtından beş gün önce, mescide açılan kapılardan yalnız Ebû Bekrin kapısını bırakıp, diğerslerini kapatdı.

Birinci halîfe Ebû Bekr "radiyallahü anh", ilk iş olarak Arabis-tân yarımadasındaki mürtedlerle uğraşdığı için, Mescid-i se'âdetin genişletilmesine vakt bulamadı.

Hicretin onyedinci senesinde hazret-i Ömer "radiyallahü anh", Eshâb-ı kirâmı toplayıp, **(Mescid-i şerîfi tevsî' etmelidir!)** hadîs-i şerîfini okudu. Eshâb-ı kirâm sözbirliği ile kabûl edip, Şâm ve garb divarlarını yıkarak mescidi onbeş metre genişletti. Birçok ev

satın alınarak arsaları mescide katıldı. Otuzbeş senesinde hazret-i Osmân “radiyallahü anh”, (**Eshâb-ı şûrâ**) ile istişâre ederek ve sonra Eshâb-ı kirâmın sözbirliğini alarak, kible, garb, şimâl dıvarlarını yıkıp, mescidin genişliğini on metre, uzunluğunu yirmi metre kadar genişletti. Bu arada, hazret-i Hafsanın ve Talha bin Abdüllahın ve Abbâsın odaları mescide katıldı. Halîfe Velîd, Medîne vâlîsi olan amcasının oğlu Ömer bin Abdül’azîze emr yazıp, seksenyedi senesinde, zevcât-i tâhirâtın ve Fâtımat-üz-Zehrânın şark taraftaki evlerini yıkdırıp yerlerini mescide katdırdı. Böylece, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem”, mubârek türbesi mescid içine alınmış oldu. Eshâb-ı kirâm ve dört mezheb imâmı ve bindörtü yüz seneden beri, hiçbir islâm âlimi buna karşı birşey söylememiştir. Sü’ûdî Arabistândaki Riyâd şehrinde bulunan (**Câmi’a-ı islâmiyye**) ismindeki medresenin hâzırladığı haftalık (**Ed-da’ve**) mecellesinin 1397 [m. 1977] şâ’ban nüshasında, (Yakında Mescid-i Nebevî büyütülürken, yalnız garb tarafı genişletilmeli, büyük bid’ate son verilmelidir. Büyük bid’at, üç kabrin mescid içine sokulmasıdır. Şark dıvarı eski hâline çekilmeli, kabirleri mescid dışında bırakmalı) diyor. Mecmû’anın bu yazısı, icmâ’ı ümmete karşı gelmek, islâm cemâ’atinden ayrılmaktır. Bunun küfr olduğunu, dört mezhebin âlimleri “rahime hümullahü teâlâ” sözbirliği ile bildirmişlerdir.

Sü’ûdî Arabistân hükûmetinin bu çirkin işe bulaşmamasını, dünyâdaki bütün müslimânların kalblerini yaralamamasını dileriz. Hucre-i se’âdete karşı edepsizlik yapıldığı çok olmuş, fekat Allahü teâlâ, yapanları dünyâda da cezâlandırmıştır. Bunların misâlleri çoktur. (**Mir’ât-ı Medîne**) sonunda diyor ki, 1296 [m. 1879] senesinde Hicâz vâlîsi Hâlet pâşa, Medîneye uğradığında, Hucre-i se’âdet hizmetcilerinin başı olan Tahsin ağa, pâşanın gözüne girmek için, (Ev hanımlarınıza Hucre-i se’âdeti ziyâret etdirelim. Bu fırsat bir dahâ ele geçmez) der. Pâşa, bundan çekinmiş ise de, ağanın ısrârı üzerine, bir gece yarısı, pâşaya uzak, yakın bağlılığı olan kadınları Şebeke-i se’âdete sokar. Abdestsiz, kirli kadınlar da bulunduğundan, Resûlullaha “sallallahü aleyhi ve sellem” karşı bu saygısızlıktan dolayı, ertesi sabâh Medînede üç def’a şiddetli zelzele olur. Ehâlî korkudan kaçırlar. Sebebi anlaşılınca, pâşa rezil olur. Medîneden dışarı çıkarılır. Az zemân sonra vefât edip, evi barkı dağılmıştır. Bunun gibi, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” türbesine karşı edepsizlik yapanlar, her zemân mahv ve perîşan olmuşlardır.

Hucre-i se’âdet hizmetcilerinin başı Şemseddîn efendi zemâ-

nında Halebden gelen İrânlı birkaç serseri, hazret-i Ebû Bekr ile hazret-i Ömerin “radıyallahü anhümâ” mubârek cesedlerini çıkarıp kaçırmak için, bir gece mescid-i Nebîye girdiler. Fekat, hepsi yere batıp, yok oldular. Bu olay, **(Mir’ât-i Medîne)** sonunda ve **(Riyâd-ün-nadara)**da uzun yazılıdır.

Şâm yakınlarında bulunan **(Nablüs)** şehrine yakın **(Kerek)** kal’a ve köylerinin hâkimi Ertat ismindeki şakî de, 578 [m. 1183] senesinde cesed-i Nebevîyi çalarak memleketine nakl için, küçük gemiler yapdırır. Bunları Kızıl denize çekdirir. Üçyüzelli şakî ile, Medînenin iskelesi olan **(Yenbû’)** şehrine gönderir. Medîne şerîfleri bunu işite-rek, Harrânda bulunan Salâhaddîn-i Eyyûbîye “rahmetullahi aleyh” bildirirler. Salâhaddîn çok üzülüp, Mısır vâlîsi Hüsâmeddîn Seyf-üd-devleye “rahime-hümullahü teâlâ” emr gönderir. Hüsâmeddîn, Lü-lü’ kumandasında asker gönderip, şakîler Medîneye yakın bir yerde katl ve esîr ve Mısra sevk edilirler. Bu olay **(Ravda-tül-ebrâr)**da uzun yazılıdır. Resûlullaha “sallallahü aleyhi ve sellem” karşı, diri iken de, vefâtından sonra da, edepsizlik etmek isteyenler, Allahü teâlâ tarafından çok acı şekilde cezâlandırılmışlardır. Sü’ûdîler, bozuk inançlarına, kötü düşüncelerine uyarak, böyle alçak bir işe yeltenirlerse, iyi bilsinler ki, o gün, devletlerinin de, mezheblerinin de sonu olacak, kı-yâmete kadar la’net ile anılacaklardır.

[Vehhâbîler, Âdem aleyhisselâmın peygamber olduğuna inanmadıkları için ve bütün müslimânlara müşrik dedikleri için, kâfir oluyorlar. 92, 93 ve 108.ci sahîfelere bakınız!]

***Ey yârenler, ey kardeşler!
Ecel gele, ölem birgün.
İşlerime pişmân olup,
ah neyledim, diyem birgün.***

***Yanlarıma kona elim,
söz söylemez ola dilim.
Karşıma gele amelim,
netdim ise, görem o gün.***

***Üç parça bezdir kefenim,
yılan, çıyan yerler tenim.
Yıllar geçer, bilinmez yerim,
unutulup kalam birgün.***

***Kabre konurum yalnızca,
ne gün tanırım, ne gece.
Son ümmîd sendedir hoca.
sana teslîm olam birgün.***